

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.45/2010**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 12.10.2011. године

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на данашњи главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,
- окривљени Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велимир Бертић,
- браниоци - окривљеног Зорана Вукшића, адвокaг Ивана Томовић, окривљеног Слободана Стригића, адвокат Павле Литричин, окривљеног Хрњак Бранка, адвокат Бјелетић Радмила и окривљеног окривљеног Велимира Бертића, адвокат Мирослав Перковић.

Приступио је сведок Павао Нађ и сведок кога је суд позвао по службеној дужности, Милан Јарић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо добили његову адресу пре неки дан и он је позван у својству сведока.

Прво ћемо саслушати сведока кога је предложила бранилац Бјелетић Радмила, Павао Нађа.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се данашњи главни претрес НАСТАВИ.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА испитивањем сведока Павао Нађа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека уђе сведок.

СВЕДОК ПАВАО НАЂ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Нађ.
Сведок ПАВАО НАЂ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока. Као сведока Вас је позвао бранилац окр. Бранка Хрњака, адв. Бјелетић Радмила.

Ја ћу прво узети Ваше личне податке, онда ћу Вам рећи Ваша права, положићете заклетву, само прво да узмемо Ваше личне податке. Павао Нађ, од оца?

Сведок ПАВАО НАЂ: Павле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Павле, рођени сте када и где?

Сведок ПАВАО НАЂ: 12.02.1963. године у Даљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

Сведок ПАВАО НАЂ: Правник, криминалиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Правник, запослени?

Сведок ПАВАО НАЂ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок ПАВАО НАЂ: У Суботици, али као приватни занатлија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приватни занатлија?

Сведок ПАВАО НАЂ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде рећи ћу Вам прво ко су окривљени – Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велмир Бертић, јесте у сродству или у завади?

Сведок ПАВАО НАЂ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете ова лица?

Сведок ПАВАО НАЂ: Познајем их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али нисте у завади са њима?

Сведок ПАВАО НАЂ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Исто тако, не морате да одговарате на питања, која Вас, неког Вашег блиског сродника, може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења, односно материјалне штете. То Вам је јасно, значи ако постоји неко такво питање, нисте дужни да на њега одговарате.

Пре него што почнемо са Вашим саслушањем, прочитајте ту, положићете заклетву, има испред Вас.

Сведок ПАВАО НАЂ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Ја ћу Вам сада рећи – овде се води кривични поступак против ова четири лица, која сам малопре поменуо, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Овим лицима ставља се на терет да су у периоду од августа 1991. године па до краја исте године и то окривљени Зоран Вукшић и Велимир Бертић извршили кривично дело повређивање телесног интегритета, примењивање мере застрашивања, терором, мучење и нечовечно

поступање, затим, Велимир Бертић убиство појединих лица, извињавам се, то је Зоран Вукшић, убиство појединих лица, док се Зорану Вукшићу, Слободану Стригићу и Бранку Хрњаку ставља на терет исто тако убиство појединих лица и то се односи за Зорана Вукшића на брачни пар Барић, односно убиство Адама Барића, док се овде код Зорана Вукшића, Слободана Стригића и Бранка Хрњака ставља на терет убиство породице Чичак, односно четири члана породице Чичак.

Ви сте овде позвани као сведок, значи, сада нам реците, шта Вам је познато у вези ових догађања, где сте тада радили, шта сте били, да ли ова четири лица познајете, одакле их познајете, шта знате о овим догађајима, о затварању ових лица која су била у Белом Манастиру, да ли нешто знате о убиству породице Чичак, о убиству Барић Адама, ето, а после ћемо Вам постављати питања. Прво ће Вам постављати питања адвокат Бјелетић Радмила, а касније и остали учесници у поступку. Изволите.

Сведок ПАВАО НАЂ: Овако, у полицији у Белом Манастиру почео сам радити 1982. године, значи одмах након завршене средње школе. 1985. године сам се вратио назад у Загреб, завршио сам Вишу школу за унутрашње послове и 1987. године сам значи дипломирао и вратио се назад радити у Бели Манстир, где сам радио до фебруара месеца 1991. године. Разлог напуштања полиције је приватни разлог, да бих се у полицију Крајине вратио значи 1991. године, негде на самом почетку формирања полиције Републике Српске Крајине, вратио сам се и почео радити у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то месец само?

Сведок ПАВАО НАЂ: Не могу се тачно сетити, ја мислим да је то негде седми, осми месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако Вам је лакше, седите, па спустите само микрофон ка себи да би сви чули, хвала.

Сведок ПАВАО НАЂ: Нисам проверавао, имам уписан радни стаж у радној књижици, али не могу тачно рећи који месец, знам да је била 1991. година, седми, осми месец, не знам тачно. Значи вратио сам се назад у полицију, радио сам на месту заменика командира Станице за граничне послове. У тој станици имали смо у оно време гранични прелаз према Републици Мађарској који је био отворен и радио је још једно месец, месец и по дана, где се редовно одвијао значи саобраћај. После месец и по дана, тај прелаз је затворен, али је остао, значи остало је дежурство, односно дежурство у згради и около зграде на самом прелазу где су људи обезбеђивали тај објекат. Други прелаз је био према Републици Хрватској, значи Биље и трећи прелаз је био мост Батина према Србији, значи то су била та три прелаза која сам као заменик командира радио. Али то је трајало негде, ја мислим, већ почетком 1992. године, тадашњи командир је добио, не знам, више радно место и ја сам

онда преузео станицу и био сам командир Станице милиције за граничне послове и ту дужност сам обављао до 1997. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се та станица милиција налази, исто у Белом Манастиру?

Сведок ПАВАО НАЋ: Седиште те станице је било у Белом Манастиру, седиште је било у Белом Манастиру, с тиме што су гранични прелази били то што сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А до 1992. године, јесте били у Белом Манастиру или сте били у неком другом месту?

Сведок ПАВАО НАЋ: У Белом Манастиру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истој станици?

Сведок ПАВАО НАЋ: Иста станица, Бели Манастир је био Секретаријат за унутрашње послове, а ово су, значи ти прелази су, Станица милиције за граничне послове била је у склопу Секретаријата Бели Манастир, а та три гранична прелаза су припадала станици милиције за граничне послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је познато у вези ових догађаја? Да ли Вам је познато, да ли прво знате, где су ова четири лица била, да ли су била у станици милиције запослени, да ли знате где су били запослени?

Сведок ПАВАО НАЋ: Видите овако, самим тим што сам рекао да је моје радно место било специфично, да сам више покривао те граничне прелазе, мало сам се задржавао значи у Белом Манастиру, у самом СУП-у. Значи, била су то нека јутарња информисања, где сам долазио и после тога сам одлазио на терен, односно на та три гранична прелаза. Њих знам да су били у Белом Манастиру у полицији, е сада у оно време што кажете, ја не могу рећи за никога да је био запослен, али су били тамо, долазили су у Бели Манастир, у зграду полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте знали да су били у некој јединици?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је познато, да ли знате, да ли су нека лица затварана у полицијској станици, ко их је затварао, да ли знате да ли је неко убијен, ево рекао сам имена?

Сведок ПАВАО НАЋ: Па видите, у подруму тог Секретаријата постојале су просторије за задржавање. Е тамо су се доводила лица, притварала су се лица, да би, не знам, након десетак дана та лица ишла не знам у Борово Село на размену и тако. Али, кажем, то није био мој делокруг рада, тако да, кажем, о томе јако мало знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А о овим убиствима Адама Барића и породице Чичак, да ли Вам је познато нешто?

Сведок ПАВАО НАЋ: Чуо сам само, значи, из тог јутарњег «Билтена», када сам дошао ујутру на посао, прочитао сам «Билтен» догађања у протеклих 24 часа и значи прочитао сам шта се десило, да је изашла

увиђајна екипа, да је обављен увиђај, истражни судија и то, али ништа конкретно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево пустићемо браниоца који Вас је и предложио као сведока да Вам поставља питања.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Добар дан. Ви познајете окривљеног Хрњака?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Од када, када сте га упознали?

Сведок ПАВАО НАЋ: Па 1991. године, значи он није живео у Барањи, не познам га од раније, али знам, од првог дана када је дошао у Барању, упознали смо се.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли је он био запослен код Вас, јесте му Ви били непосредно надређени?

Сведок ПАВАО НАЋ: Значи доласком, самим доласком у Барању, он се запослио и запослио се код мене у станицу милиције за граничне послове.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли Вам је познато, да ли се запослио по некој препоруци, на који начин је он ту засновао радни однос?

Сведок ПАВАО НАЋ: Видите, онако, у оно време, значи, сви војноспособни били су мобилисани, да ли у полицији, да ли у војсци. Њега је у Барању довео тадашњи командир станице милиције Душан Марчета и рекао, од сутра почиње радити у нашој станици.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли је он имао заснован радни однос формално?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да,

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Хвала. До када је он радио на граничном прелазу?

Сведок ПАВАО НАЋ: Када је почео радити, он је био распоређен на граничном прелазу Кнежево. Рекао сам и то.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: То је био, који месец, извините, да ли можете оријентационо?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не могу се сетити месеца, али знам да у то време већ гранични прелаз није радио, није радио, већ се вршила само служба обезбеђења објекта.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: И колико је радио на том граничном прелазу?

Сведок ПАВАО НАЋ: Кратко једно време, најдуже месец дана.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли Вам је познато, после тога где је радио?

Сведок ПАВАО НАЋ: После тога је прешао у Секретаријат, иначе у Бели Манастир, не могу тачно рећи, мислим у саобраћајну полицију.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Хвала, кажите ми, да ли Ви познајете овде окривљеног Зорана Вукшића?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли познајете Радослава Здјеларевића?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Ко је био Радослав Здјеларевић?

Сведок ПАВАО НАЋ: Радослава Здјеларевића познајем, значи од 1982. године, када сам почео радити у Белом Манастиру у полицији, у оно време био је начелник. Знам да је напустио полицију, радио је на Бељу, као правник, то не знам, не могу тачно тврдити, али 1991. године се вратио назад у полицију и био је секретар СУП-а Бели Манастир.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли је Радослав Здјеларевић био Вама непосредно надређени?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли сте Ви код Радослава Здјеларевића долазили на одређене разговоре, консултације везано за посао, у Бели Манастир, без обзира што сте Ви радили на граничном прелазу?

Сведок ПАВАО НАЋ: Јесам, видите, у оно време, било је стално нека приправност где смо били, што кажете, по 24 сата у згради полиције и то све. Уз то, одржавали су се колегијуми руководиоца СУП, где смо сваки дан, 'што кажете, били у неком контакту.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Хвала. Да ли сте Ви икада били присутни код Радослава Здјеларевића а да је био присутан Зоран Вукшић? Да ли сте икада водили неки разговор у канцеларији Радослава Здјеларевића а да је ту био присутан овде окривљени Зоран Вукшић?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не могу се тачно сетити, тих сусрета је било сигурно, разумете, било је тих сусрета и што кажете, не могу се тачно сетити на пример конкретно за.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Не мислим конкретно, него да ли сте икада били заједно у разговору?

Сведок ПАВАО НАЋ: Јесте.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли је икада у тим разговорима Зоран Вукшић у било ком контексту поменуо овде окривљеног Бранка Хрњака?

Сведок ПАВАО НАЋ: Видите, доласком Хрњака у Бели Манастир, односно када је отишао са границе, кажем, ја мислим да се запослио у саобраћајну полицију. Знам да је једном приликом Зоран Вукшић питао за Радослава Здјеларевића као ко је он, не познам га, ко га је довео овде, тога се сећам.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: А шта је рекао на то Здјеларевић, да ли је нешто Зоран на то рекао?

Сведок ПАВАО НАЋ: Здјеларевић је рекао, то је наш човек и ја као, ја гарантујем за њега, тога се сећам.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли је Вукшић нешто рекао на те речи Здјеларевића?

Сведок ПАВАО НАЋ: Знам да је то био одговор Здјеларевића, као да је то проверен човек, то је наш човек.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: А Вукшић да ли је нешто одговорио на те речи његове?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не, не знам тачно да ли је, не могу сада рећи.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Не знате?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли Вам је познато, какав је кредибилитет имао Зоран Вукшић у тој средини? За каквог је човека он важио уопштено, чиме се он бавио, да ли је припадао некој јединици?

Сведок ПАВАО НАЋ: Зорана Вукшића сам познавао и пре тих ратних догађања, знам да је радио у пошти у Белом Манастиру, те 1991. године, односно када је дошло до тога рата, долазио је у полицију и виђао сам га тамо и. Е сада самом појавом човека, значи те висине и те грађе са брадом, већ улива, односно што кажете, неки страх, ето. Моје мишљење да су га се многи људи бојали.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: А због чега, да ли само због изгледа или због неких радњи које је он предузимао?

Сведок ПАВАО НАЋ: Па вероватно због изгледа. Кажем опет, знам да су га се многи људи бојали, па чак и у СУП људи који су радили, што кажете, увек су имали неки страх према Вукшићу.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Према Зорану Вукшићу?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли се то односи на локално становништво или само на становништво друге националности?

Сведок ПАВАО НАЋ: Па ја мислим на комплетно становништво.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: А да се вратим на овај разговор код Здјеларевића. Да ли је Зоран Вукшић нешто ту у контексту Хрњака поменуо, зашто он то пита?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да, па рекао сам значи, да сам био присутан када сам чуо када ме је питао ко ти је он, ко га је ту довео, значи Здјеларевић му је рекао да је то проверен човек и да он гарантује за њега и онда је Зоран рекао, «добро провери, проверићу ја њега».

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Зоран Вукшић је рекао, провериће он Хрњака?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: А у односу на догађај када се десило убиство породице Чичак и тај догађај о коме сте сада причали везано за тај разговор у канцеларији Здјеларевића и то што је Вукшић рекао, да ли је то било пре или после овог убиства породице Чичак, када је он рекао, «проверићу га»? Да ли је то било пре или после?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не могу са стопостотном сигурношћу рећи, али мислим да је било пре тог догађаја, значи самим тим доласком Хрњака у Бели Манастир где је он почео радити значи у Белом Манастиру.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Хвала, а да ли Вам је нешто познато, у којој је јединици био Зоран Вукшић, јесам Вас то питала, извините, да ли је припадао уопште некој јединици?

Сведок ПАВАО НАЋ: Видите, да ли је био запослен у полицији, не знам, не знам да ли је био у радном односу, којој јединици је припадао, мислим да је био у полицији.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли имате сазнања, да ли је учествовао у неким, да кажем, борбеним дејствима?

Сведок ПАВАО НАЋ: Учествовао је сигурно, самим тим што је био војноспособан и био је сво време тамо.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: А да ли Вам је познато, да ли је Бранко Хрњак учествовао у тако неким борбеним операцијама, тим ратним?

Сведок ПАВАО НАЋ: Па полиција је била, што кажете, под командом војске, значи војска је држала те линије према Хрватској и то све, где смо ми као полиција одлазили на те линије.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Не, да ли Вам је непосредно познато да ли је он учествовао у неким операцијама?

Сведок ПАВАО НАЋ: Јесте.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: У којим?

Сведок ПАВАО НАЋ: Значи, у обезбеђивању те линије разграничења, значи између Крајине и Хрватске, значи где се чувала та прва линија, где је сваки дан, што кажете, било напада и.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Хвала. Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да устајете, ако Вам је лакше.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је позната организациона структура тадашњег СУП Бели Манастир, које су то организационе јединице биле у стурктури тог Секретаријата?

Сведок ПАВАО НАЋ: Јесте, познато ми је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли нам можете набројати неке?

Сведок ПАВАО НАЋ: Значи постојао је Секретаријат за унутрашње послове Бели Манастир, у склопу тог Секретаријата постојала је станица милиције Бели Манстир, станица милиције Дарда и станица милиције за граничне послове и у склопу Секретаријата постојао је Одсек за оперативу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је позато, да ли је у то време у оквиру тог Секретаријата формирана или постојала нека специјална јединица? Говорим у том времену, значи август па до краја године?

Сведок ПАВАО НАЋ: Постојала је специјална јединица, значи јединица која јесте, да, постојала је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то Ваше сазнање о томе, непосредно, из неког документа или одакле Вам је познато да је постојала специјална јединица, пошто сте претходно набројали ове друге организационе јединице, нисте поменули специјалну јединицу?

Сведок ПАВАО НАЋ: Познато ми је по томе што су били у Секретаријату, значи када год је била, била је та приправност, када год се десио неки напад, значи они су први ишли, разумете, на борбену линију и то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, ко је био старешина у једном ширем смислу те речи те специјалне јединице?

Сведок ПАВАО НАЋ: Милан Јарић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он био стално запослен у СУП-у?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он био резервиста или је он био професионални полицајац?

Сведок ПАВАО НАЋ: Професионални, активни полицајац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, ко је њега поставио за старешину те специјалне јединице?

Сведок ПАВАО НАЋ: Видите, то не знам, ја ћу Вам рећи, значи мој долазак је био тај што сам радио у полицији, отишао, напустио и оног момента када је ослобођен Бели Манастир, тог дана сам дошао у полицију, где ми је речено, од сутра преузимаш границу, заменик командира си. Сада, ко је одлучивао о томе и ко је постављао, значи руководство је запошљавало, то Вам не могу рећи, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, колико је људи бројала та, оријентационо, та специјална јединица?

Сведок ПАВАО НАЋ: Двадесет, двадесет пет људи, по мом мишљењу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су ти припадници те јединице били професионални полицајци, резервни или нека евентуално мешавина?

Сведок ПАВАО НАЋ: Мешавина, мешавина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте виђали, коју и какву униформу, опрему, наоружање да носе припадници те јединице?

Сведок ПАВАО НАЋ: Видите овако, значи ми смо дужили редовну плаву полицијску униформу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам за ту специјалну јединицу.

Сведок ПАВАО НАЋ: Значи носили су плаве маскирне униформе, а када су ишли на линију, онда су носили и зелене маскирне униформе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које наоружање су имали припадници те јединице, коју врсту наоружања?

Сведок ПАВАО НАЋ: Па све је то било кратко наоружање које смо и ми сами дужили, нису имали, нису били што кажете по оружју да су били специфични, боље снабдени са оружјем него остала полиција. Имали су своја возила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да је по Вашем сазнању, оптужени Вукшић био припадник те јединице.

Сведок ПАВАО НАЋ: Виђао сам га значи са тим људима из те јединице, значи био је тамо, с тим што је Вукшић Зоран био рањен на самом почетку ослобађања Барање и знам да је био рањен у руку. Е сада, он је био са тим људима тамо, е сада, да ли је он активно, што кажете, био укључен у то, не верујем због рањавања да је могао бити, што кажете, активно укључен у све те.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у то време познавали овде оптуженог и Стригић Слободана?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да, познавао сам га.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од када сте га познавали и ако јесте, да ли Вам је познато у саставу које јединице је био тај Слободан Стригић?

Сведок ПАВАО НАЋ: Па, Стригића сам познавао доста пре 1991. године, што кажете, вероватно што кажете и моја генерација, дружили смо се и виђали смо се и, значи познавао сам га и прије рата, а и за време рата, од 1991. године, што кажете, познавао сам га и знам да је и он био значи у саставу те јединице, односно да је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У саставу те специјалне јединице?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он био професионалац или је био резервиста?

Сведок ПАВАО НАЋ: Није био активни полицајац, није био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да су у просторијама тог Секретаријата постојале неке подрумске просторије које су служиле за оперативну обраду, тако да кажемо, приведених лица. Колико је ту било просторија, да ли је ту било више, једна просторија и отприлике, које су површине те просторије?

Сведок ПАВАО НАЋ: Биле су три просторије, значи две су биле баш намењене за лица за задржавање, а ова трећа просторија, она је служила за, значи знам пре рата смо тамо стављали дуго оружје које је било не знам ускладиштено, закључано у оним полицама. Касније се то испразнило, значи просторија сама за задржавање, не могу Вам рећи колико је, те две просторије колике су биле квадратуре, али ова трећа просторија је била већа, можда чак већа него ове две заједно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да су у том периоду нека лица привођена и довођена у те просторије доле. Да ли сте Ви непосредно видели нека лица, који је број тих лица, да ли сте некога познавали од тих лица, пошто, ако сам добро разумео, Ви сте из Белог Манастира?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте то, када би долазили у просторије СУП, у то време које сте проводили, да ли сте виђали нека лица доле, да ли сте нека од њих познавали?

Сведок ПАВАО НАЋ: Видите, што се тиче, што кажете одласка у те просторије, ту нисам одлазио, сећам се да сам се једном затекао, значи у Секретаријату, када је долазило и знам да сам, многа лица сам оно знао, познавао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Многа лица која су била у тим просторијама?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли нам отприлике оријентационо рећи, то многа, неки број, отприлике, шта то значи многа?

Сведок ПАВАО НАЋ: Па сада видите, у питању је био аутобус и то све, значи они су вожени у Борово Село на размену, па то је, што кажете, вероватно њих око тридесетак лица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте са било којим од тих лица били у неком контакту, некаквом разговору, обзиром да сте мештани, познавали сте се?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не, нисам, нисам био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ни те ни ранијих прилика, у просторијама СУП?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не, не, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали породицу Чичак?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре ових свих дешавања?

Сведок ПАВАО НАЋ: Нисам знао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте били упознати, да ли сте знали за, ако је био неки напад на неко насеље, вероватно Козарац?

Сведок ПАВАО НАЋ: Место Козарац ми је познато, али оно се не налази, што кажете, на некој првој линији, односно, значи оно је у унутрашњости Барање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У реду, да ли знате, да ли је било неког напада на то насеље и ако јесте?

Сведок ПАВАО НАЋ: Није ми познато, није ми познато.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте после свих ових догађаја, Ви рекосте да сте били ту до негде почетком 1992. године када сте постављени за командира?

Сведок ПАВАО НАЋ: До 1997. године сам значи био у Секретаријату, у Белом Манастиру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте, после неких догађања, убиства те породице Чичак и још неких догађања, да је излазила полиција, суд, тужилаштво на увиђај, да ли сте познавали некога из екипе која је радила у поводу тих догађаја, рецимо убиства породице Чичак и још ових неких других догађаја, да ли сте познавали некога из те екипе и да ли сте евентуално тада са њима разговарали шта се то дешавало, да ли сте добили неку посебну информацију о тим догађањима од неких

Ваших колега унутар колектива, било да су из Ваше организационе јединице или неке друге?

Сведок ПАВАО НАЋ: Рекао сам да сам о том догађају упознат преко «Билтена», односно око информисања, значи у том «Билтену» је писало ко је пријавио догађај, која патрола је изашла на лице места, који оперативац је изашао на лице места, ко је био крим. техничар, значи све постоји.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви некада на основу тих сазнања из тог «Билтена» са било којим од тих лица разговарали у вези тих догађаја?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли овог Јарића добро познавали?

Сведок ПАВАО НАЋ: Јесам, али све кроз полицију, значи радио је и прије рата у полицији, значи кроз посао смо се познавали, нисмо се, што кажете, нешто овако приватно дружили или нешто, само кроз посао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте било када у контакту са неким из Белог Манастира, од породице неких људи који су привођени тамо, довођени, имали било какав разговор или какву информацију, шта ле то догађа?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи према оптужници и тврђењу неких сведока, велики број лица је тамо привођен и како је председник већа прочитао, према њима се поступало на начин да су неки малтретирани, тучени, мучени и тако даље. Да ли сте Ви имали било каква сазнања о таквим радњама неких, било кога?

Сведок ПАВАО НАЋ: Немам, немам таквих сазнања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Бертић Велимира?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, пре свега да ли је био, ако је био, у којој организационој јединици МУП-а је био?

Сведок ПАВАО НАЋ: Исто је био у тој специјалној јединици.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте било када са њим разговарали на тему неких догађања у Белом Манастиру?

Сведок ПАВАО НАЋ: Па нисам, све су то биле, што кажете, кратки сусрети, поздрав, само смо се поздравили, а никада нисам, што кажете, конкретно са њим разговарао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: (бранилац Зорана Вукшића) Реците ми господине Нађ, рекли сте да сте фебруара 1991. године напустили СУП Бели Манастир. На ком радном месту сте радили до фебруара 1991. године?

Сведок ПАВАО НАЋ: Био сам шеф смене оперативног дежурства у Секретаријату Бели Манастир.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Док сте били до фебруара 1991. године, док сте били и радили у СУП-у, да ли Вам је познато, да ли је Зоран Вукшић био познат у Белом Манастиру у то време пре избијања ратних сукоба као проблематична, да кажемо особа, привођена због разних инцидентата и тако даље?

Сведок ПАВАО НАЋ: Није био познат по томе.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте познавали Зорана Вукшића и пре избијања ратних сукоба?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Јесте некада разговарали са њим или га само знате просто из виђења, да кажем?

Сведок ПАВАО НАЋ: Видите, знам да је радио у пошти у Белом Манастиру, што кажете, сваки наш сусрет је био, што кажете, да смо се поздравили, поздравили један другог, али није било, што кажете, неког дружења или да смо се посебно, што кажете, виђали или нешто, то је био сваки случајни сусрет када смо се срели, поздравили и готово.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли имате непосредних сазнања или да ли сте некада присуствовали да је он био непријатан, односно да је говорио са неким неподаштавањем према припадницима друге националности?

Сведок ПАВАО НАЋ: Ја немам таквих сазнања, према мени, то никада нисам осетио.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, за време избијања ратних сукоба, значи када су кренула ратна дејства, да ли непријављивање сазнања о некоом извршеном кривичном делу, да ли непријављивање гаквих сазнања представља кривично дело?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су сада општа питања, за кога је то, он није човек.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Правник је, правник је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то нема везе, држимо се оптужнице

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, реците ми, да ли познајете Мирка Стригића?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: На ком је он радном месту био пре избијања ратних сукоба и након избијања ратних сукоба?

Сведок ПАВАО НАЋ: Прије рата знам да није радио у полицији, сада где је радио, то не знам, знам да је 1991. године, када су избили ратни сукоби, да сам га виђао у Белом Манастиру у СУП и да је био припадник те специјалне јединице.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Мирко Стригић?

Сведок ПАВАО НАЋ: Мирко Стригић?

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да.

Сведок ПАВАО НАЋ: Извините, нисам Вас разумео, Мирка Стригића знам, радили смо заједно, значи рекао сам, 1982. године, када сам почео радити у Белом Манастиру, радио сам у станици милиције за граничне послове и Мирко Стригић је исто радио у тој станици.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А након избијања ратних сукоба, да ли знате можда, на ком је радном месту био запослен?

Сведок ПАВАО НАЋ: Знам да се вратио у полицију, он је пуно раније напустио полицију од прије тих ратних дешавања и знам да је започео неки свој приватни посао у Белом Манастиру и то. Е када се вратио назад, не знам, виђао сам га у Секретаријату, али не знам тачно на ком радном месту је радио.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци, изволите, само се представите.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Господине Нађ, када смо већ код Мирка Стригића, да ли знате да је током избијања ратних дејстава у Барањи, живео у неком периоду у Сомбору?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не знам за то.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Није Вам познато?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не знам, не знам за то.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Рекли сте да Слободана Стригића познајете од пре свих ових дешавања о којима причамо. Да ли знате можда, да ли је био пријатељ или да ли се дружио са осталим окривљенима?

Сведок ПАВАО НАЋ: Колико знам, није. Можда исто као и са мном, значи сваки наш сусрет поздравили се и ништа више. Колико знам, нису се нешто посебно дружили.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Само једно питање још, ако од граничног прелаза са Србијом кренете возилом ка Белом Манастиру, неким најлогичнијим путем, да ли пролазите поред села Каранац?

Сведок ПАВАО НАЋ: Зависи, значи можете ићи и тим путем, али постоји и други пут, да идете преко Дража, Драж. Топоље и тај пут, значи два пута постоје према Белом Манастиру, али главни пут је тај који води кроз Каранац.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Значи главни пут води кроз Каранац?

Сведок ПАВАО НАЋ: Јесте.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени, да ли имате питања? Господине Вукшићу имате Ви? Изволите.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Кажеш да си престао 1991. године радити у СУП Бели Манастир?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: А када си почео да радиш у СУП Бели Манастир?

Сведок ПАВАО НАЋ: 1982. године.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: 1982. године?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: А не 1981. године?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не, 1982. године сам завршио средњу школу за унутрашње послове.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: 1991. године мислим.

Сведок ПАВАО НАЋ: 1991. године сам се поново вратио.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: А када си почео радити поново када си дао отказ?

Сведок ПАВАО НАЋ: 1991. године.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: У августу?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да, одмах на самом почетку.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Почетком августа?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Добро, овде си рекао да знаш да сам учествовао у акцијама.

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: А не знаш за напад на Козарац?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не, о том не знам.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Још бих те питао пар питања. Живео си у Кнежеву, је ли тако?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли ти шта значе имена Чивић Иван?

Сведок ПАВАО НАЋ: Познајем.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Шта је он радио?

Сведок ПАВАО НАЋ: Радио је и прије рата у полицији и радио је за време Крајине у полицији.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Шта је он по националности?

Сведок ПАВАО НАЋ: Хрват.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли је било још Хрвата и друге националности, Мађара, који су радили пре рата и за време Крајине у полицији, као он, Тот и Такач и шта ја знам, и остали?

Сведок ПАВАО НАЋ: Било је пуно полицајаца, не знам, и хрватске и мађарске националности, који су и прије рата радили у полицији и остали су радити у крајинској полицији, а доста познајем и Хрвата и Мађара који нису били у полицији прије рата, али су остали у Барањи и запослили су се и радили су у полицији. Знам конкретно у мојој станици оних којих је било.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли ти је познато име, да ли ти нешто значи, Мило Станковић?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли је то била команда у Кнежеву?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Плава бригада и то? Чуо си за Андрејка Алића?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Познат ти је? Секанић Локан?

Сведок ПАВАО НАЋ: Познат ми је.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Имао је локал и трговину у Кнежеву.

Сведок ПАВАО НАЋ: У Кнежеву, да.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли је тачно да су код њега радили све Хрвати, има их више?

Сведок ПАВАО НАЋ: Па пуно их је било и пре рата који су радили код њега, а и за време рата је доста њих остало и радили су.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Толико, немам више ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, има ли још неко питање? Изволите, укључите, само се представите.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Добар дан, господине Нађ, ја сам Слободан Стригић, осумњичен за ратни злочин. Ја бих Вам поставио само једно питање, Ви сте од 1982. до 1991. године радили у СУП Бели Манастир?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Девет година, да ли сте Ви имали било каква сазнања о мени да сам ја пре рата до почетка избијања сукоба био криминалац, лопов, или да сам имао неки кривични досије или тако нешто?

Сведок ПАВАО НАЋ: Што се тиче посла везаног за полицију, то те не познам, рекао сам да те само познајем као човека који је живео у Белом Манастиру и којег сам виђао у Белом Манастиру, а што се тиче неког полицијског досијеа и то, све ми то није познато, мислим да ниси имао.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Питам Вас то из разлога, с обзиром да имам проблема са браниоцима Вукшића и Хрњака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада немојте давати објашњења, него питајте.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Сада ћу ја објаснити господину шта желим да питам, желим да Вас питам, овде сте објаснили да сте радили са Мирком Стригићем пре избијања сукоба. А њега као човека, како Ви познајете, да ли би мој брат Мирко Стригић, Ваше мишљење желим да чујем пред судом, да ли би он у јендом моменту било када узео неку кривичну пријаву или прекршајну пријаву и бацио у канту за смеће или спречио припаднике полиције да се против мене поднесе таква нека пријава?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нема везе са овим догађајем, Стригићу, нема везе, немојте то питање, то ништа он.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Битно је зато што колегинице иду на то да је мој брат била та особа која је штитила мене по питању криминала и лоповлука, па ме занима само да ли би то мој брат, његово мишљење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо да је рекао да није било ниједне прилике, да не зна.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да ли би то мој брат ургирао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знамо, то да питамо Вашег брата.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Питам за његово мишљење, он је са њим радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он нема везе са тим.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Немам других питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је његово мишљење, пустимо сада његово мишљење. Да ли има још неко питање? Нема.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Могу само још једно питање да поставим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте још једно.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Овде сте сада изјавили па ми је мало чудно, овде говорите пред судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте питање само, Вукшићу.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Рекли сте, Слободана Стригића знате од прерата, живео је у Белом Манастиру.

Сведок ПАВАО НАЋ: Виђао сам га у Белом Манастиру, живео је у Каранцу.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Само толико да исправим, да није живео у Белом Манастир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, знамо за Каранац. Сада када сте одговарали на питања и тужиоца и одбране, рекли сте да сте знали да су лица била у притвору у притворској тој, да кажемо, јединици у СУП Бели Манастир и да сте видели када су ушли у аутобус, долазили сте стално, рекли сте да сте били стационирани у Белом Манастиру.

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да су та лица некада нешто певала?

Сведок ПАВАО НАЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се неко жалио, то Вас је питао и тужилац, да ли је долазио неко од породице од тих људи које сте познавали, да питају шта је са њиховим члановима породице?

Сведок ПАВАО НАЋ: Нисам, никога нисам срео, нико ме није питао за тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су ова лица излазила и када сте их Ви препознали, да ли су имали неке повреде на себи та лица која сте видели?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не, нисам видео да су имали повреде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте знали Земљаке, он је предавао?

Сведок ПАВАО НАЋ: Он је био професор у средњој школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи знали сте га. Јесте га видели када је излазио тада?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не, нисам га видео, њега нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели Земљака?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да су ова три лица, Зоран Вукшић, Слободан Стригић и Велимир Бертић били у тим специјалним јединицама. Где су они седели, где сте их Ви виђали, јесу они имали своје, као што су имали канцеларију, да ли су они имали неко своје место где су се састајали, где су били?

Сведок ПАВАО НАЋ: Видите овако, у склопу Секретаријата постојала је велика једна сала за састанке. Знам да сам и тамо често их виђао заједно да су у тој сали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели њих тројицу да седе заједно?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не могу Вам сада тачно рећи, али значи да су у тој сали за састанке, тамо сам их виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли неких питања? Питања више нема.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле сте дошли у Београд?

Сведок ПАВАО НАЋ: Из Суботице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суботице? Да ли тражите трошкове за долазак?

Сведок ПАВАО НАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је карта?

Сведок ПАВАО НАЋ: Не знам, колима сам дошао, тако да ми није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исплатићемо Вам 5.000,00 динара за трошкове Вашег доласка до Београда и за повратак.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређују се путни трошкови и за исхрану за долазак на данашњи главни претрес у износу од 5.000,00 динара, који ће се сведоку исплатити из буџета суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам, слободно можете да идете. Нека уђе овај други сведок.

Сведок ПАВАО НАЋ: Хвала и Вама, довиђења.

СВЕДОК МИЛАН ЈАРИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Јарић Милан?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станите ту. Суд Вас је позвао по службеној дужности у својству сведока. Прво ћемо узети Ваше личне податке, затим ћу Вам ја рећи која су Ваша права и обавезе као сведока, а онда ћу Вам рећи о чему се ради овде, зашто смо Вас позвали као сведока. Само да узмемо личне податке, Јарић Милан, од оца?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Милоша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте када и где?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: 14. августа 1951. године у Бачкој Паланци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са пребивалиштем где, у?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Суботица, Нушићева б-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Правни криминалиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте запослени негде?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Незапослен, овде су окривљени Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велимир Бертић. Да ли познајете ове лица?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте у завади са њима?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У сродству?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, јер давање лажног исказа је кривично дело, за то је прописана казна затвора. Исто тако, не морате да одговарате на питања која Вас, односно неког Вашег блиског сродника може довести до кривичног гоњења, материјалне штете. Као што сам рекао, овде су ова четири лица, води се поступак по оптужници Тужилаштва за ратне злочине. Стављено им је на терет кривично дело ратни злочин против цивилног становништва. Ради се о кривичним делима извршеним у периоду од августа 1991. године па до краја исте године, где им је

стављено на терет окривљеном Зорану Вукшићу и Велимиру Бертићу противправно затварање, вршење повређивања телесног интегритета, примењивање мера застрашивања и терора, мучења и нечовечног поступања, Зорану Вукшићу и Велимиру Бертићу, затим убиства појединих лица, то је стављено Зорану Вукшићу, затим Зорану Вукшићу је стављено исто тако убиство појединих лица, као и Слободану Стригићу и Бранку Хрњаку. Ово се дешава у периоду од августа до краја године, од августа 1991. године до краја 1991. године. Ради се о убиству Адама Барића, убиству породице Чичак и о лишењу слободе и нечовечном поступању према више становника, да их сада не бих поименце наводио Белог Манастира, као и напад на село Козарац где је дошло до рањавања и убиства једног лица.

Ви сте овде позвани као сведок. Овде имате текст заклетве и прочитајте прво заклетву.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Сведок упозорен, опоменут, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сам навео о чему се ради – то су догађаји између 1991. године, августа до краја године. Кажете да познајете ова лица. Ми овде у оптужници имамо податке да су они били у специјалној јединици у Белом Манастиру, да сте Ви њима били командир тада, сада не знам свима или некоме од њих, то ћете нам Ви рећи, па нас занима, шта Вам је познато у вези ових догађаја, да ли нешто имате лична сазнања, испричајте нам када сте Ви дошли, како је организована та специјална јединица, ко је био у њој, који су били њени задаци, шта је био Ваш посао, да ли сте чули нешто о овим убиствима и о овим затварањима. Слободно седите. Ако можете себе да изложите кривичном гоњењу, нисте дужни да одговарате на таква питања. Седите слободно ако Вам је лакше и боље ће се чути.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па ту има доста тога за рећи. Па ја бих се одмах прво у старту осврнуо на овај назив који употребљавате – специјална јединица. Ја бих Вас овај хтео бих да то измените у контексту што то није била специјална јединица, јер специјалне јединице су посебно обучене јединице за извршавање одређених борбених задатака или неких других. Ово је била само једна да тако кажем, наоружана група војника односно момака који су устројени у јединицу под командом тадашњег Секретаријата, односно СУП-а.

Јединица је формирана због извршавања борбених задатака, значи никаквих посебних специјалних или нечег трећег, него искључиво борбених задатака за дејства против непријатељских снага, за дејства против зенги, против усташа, против ХДЗ-оваца, јер на том подручју је углавном дејства су се водила против таквих снага.

Јединица је формирана негде отприлике крајем августа 1991. године, мислим да је негде ило око 22.-23.-24. августа, немојте ме држати за реч, не знам тачно датум, али познат ми је датум 20. август да је био пад Белом Манастира и пад ХДЗ-овског СУП-а и да је након два, три дана дошло до формирања новог руководства и новог формирања јединице.

Јединица је формирана тако што нас је тада изабрани начелник СУП-а, Радослав Здјеларевић позвао да се сви који смо били активни некада у служби, да се пријавимо да формирамо јединицу, односно СУП и да он крене са радом, јер је на тој територији било неопходно да се устроји како-тако функционисање власти и Државе. Формирана је јединица, односно формиран је СУП тако што смо се окупили сви након два, три дана после пада у згради Секретаријата и тамо је било доста тих старијих официра полиције који су се пријавили да би ушли у новоформирану власт. Ја сам исто тамо, овај, дошао зато што мој претходни рад је сводио се на рад у Секретаријату уназад неких 16 година где сам радио од момента примања у службу, 1976. па до избијања ратних сукоба, 1991. године у својству од позорника, па до оперативаца службе.

При формирању СУП-а, сазнао сам да је од Владе Крајине у Борову, Владе у изблеглици тада, јер још увек није избио сукоб, да је Радослав Здјеларевић био изабран за секретара, односно начелника, када дође до те ситуације и ако дође, јер тада када је он изабран, није се знало да ће доћи до пада хрватске власти и формирања крајишке. Он је тако и поставио се приликом формирања СУП-а, саопштио да је изабран и да има овлашћења да изабере комплетно руководеће, структуру руководећу СУП-а. Ја сам тада био предложен да будем његов заменик. Међутим, у истој тој просторији је био и Вранић Светислав, исто некаашњи оперативац у служби, који је до тада радио у Сомбору и онда је ту мало негодовао да не би требало да ја будем заменик, па је он рекао, ако он не буде, да ће се вратити назад у Србију да ради и ја сам на то рекао, «па ако ти је баш стало да будеш, буди», мени није било битно шта ћу радити, него чисто да помогнем тој служби да стане на ноге. На то ми је секретар рекао, «па ти би могао онда да будеш, да формирамо једну јединицу од ових момака који су се борили у илегали по граду», то је било неких двадесетак, тридесетак момака, «ти би могао да командујеш њима, да њих устројимо да не буде паравојна формација». Обзиром да сам ја у том мом претходном раду у служби био оспособљен, између

осталог, и за командира посебне јединице милиције, три пута сам водио јединицу и на Косово, 1981., 1982. и 1989. године, када је уведено ванредно стање, све оно, имао сам завршену војну школу, резервни сам капетан прве класе, оспособљен сам за сва та дејства и оружане борбе, па су из тог разлога и предложили да ја објединим те момке у једну јединицу и да са њима извршавам задатке које ће пред нас поставити или служба или војска, обзиром да је у Белом Манастиру још увек постојала касарна и војна пошта, са којима је уско сарађивано. Ја сам то прихватио, шта, нисам имао другог избора, то ми је наметнуто, добио сам тих двадесетак, тридесетак момака које сам знао пар њих само тако их виђења и од тада је кренуло наше паралелно и ангажовање у борбеним задацима и истовремено дообука, јер они нису баш били нешто посебно оспособљено, јесу знали да баратају, али је ипак за неко специфичније деловање, било потребно да се они обуче, иако за то нисмо баш имали нешто нарочито пуно времена, јер смо стално били ангажовани на којекаквим местима где је дошло до сукоба између усташких и наших снага.

То је био, ето тај моменат формирања те јединице. Јединица је задужила, неки су имали већ неко наоружање које је током илегале било допремљено, а онај ко није добпо, ко није имао оружје, допуна оружја урађена је у том периоду да та јединица на нешто личи и да има опрему и униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква вам је била опрема и униформе?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па опрема је била стандардна као и у целом СУП, било је неких, било је дошло неких осамдесетак, сто униформи које су подељене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само које, имате ове плаве униформе, те маскирне униформе, имате?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: У почетку смо имали лмаскирне зелене, у почетку, а тамо већ касније крајем 1991. године је, не знам тачан датум, али донешене су биле плаве маскирне које смо овај задужили и ми и јединице све у оквиру СУП, тако да није било разлике између нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи на почетку јединица је имала зелене маскирне униформе?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да, и ми и сви, и у траду су имали у илегали многи те униформе, тако да није било неког посебног обележја по чему би се разазнавало ко је ко, али углавном су носили сви, ко је успео да се дочепа такве униформе, није баш било пуно на располагању и онда онолико колико је било, толико је. .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После фомирања?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: После формирања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу у ту јединицу ушли неки од овде окривљених?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ушао?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Тројица су били у тој јединици, био је Вукшић, био је Стригић и Бертић, а Хрњак није био, он је био негде при станици милиције или не знам тачно, углавном, доста често сам га виђао код Здјеларевића, не знам у којој функцији је био, али углавном је тамо био. Ова три момка су била, али нису били дуго, Вукшић је био до 03 септембра, значи неких можда недељу дана, 03. септембра је у једном нападу на непријатељске снаге наших јединица према њима, рањен на првој линији и од тада више није био способан, завршио је на ВМА у болници на крају и више није био способан за дејствовање у јединици, тако да од тада више се није ни враћао никада. Бертић је био у јединици, али исто не могу да се сетим до када, једно време је био, а онда је после отишао из јединице и формирао је да ли своју или у некој другој јединици је био, углавном, отишао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите формирао је своју јединицу, зар нису били у оквиру тог МУП-а, не може свако да формира јединицу, да каже, ми сада формирамо другу?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Могло је, могло је тако, формирате јединицу и онда се пријавите у војсци или територијалној одбрани и кажете, ево ми ћемо бити та јединица, стављамо се на располагање. У то време није било никаквих ни прописа ни закона ни ничег, био је закон улице који је диктирао како да се то формира. Али, мислим да је он, не знам тачно, али мислим да је под територијалну одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је отишао?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не знам, не могу да, то бих могао једино да сазнам у разговорима са осталима припадницима јединице, али сам не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам само још, добро, изволите.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Он то вероватно се боље сећа, јер ради се о њему, ја сам ипак имао тридесетак људи, тешко је о свакоме водити понаособ када је дошао, када је отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стригић, да ли је он био у Вашој јединици?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесте, Стригић је био, он је остао мало дуже, па ту скоро до пред крај 1991. године, био је, али је овако доста, доста ретко је био ангажован, некако није баш био за овај те задатке војне, није се, овај, није био за ангажовање. Знате како, ја као руководилац јединице, морам када идем на неки задатак, онда морам профил људи да сагледам и да кажем, е овај може да иде да радимо то, а овај ми није за то, њега ћемо оставити за неке друге ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је можда Стригић био задужен са полицијским возилом марица?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесте, био је задужен. Ми смо за извршавање тих борбених задатака требали увек да носимо са собом и опрему и наоружање и борбене комплете, зависи где одлазимо, на који део терена широм општине Бели Манастир. Она је велика отприлике неких педесет, шездесет километара у једном и у другом правцу и онда када одлазите, не можете ви сада за пет минута се вратити, ако вам фали муниције или опреме, па да и онда је он је био задужен да вози то возило и да га по потреби напуни са опремом и тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем опреме, јесу се некада возили и људи у тој марици? Не мислим Ваша јединица, него да ли су неки који су ухапшени, довођени том марицом, да ли је било хапшења од стране вас, Ваше јединице?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Са марицом не, ми смо имали и нека дав уаза, нека руска теренска возила и била је, биле су ваљда две марице, али једна је ваљда негде се слупала и тешко ми је да се сетим возила, али углавном, ми смо ишли на извршавање задатака са тим узима, а ако је требало опреме, онда је Слободан возио нам опрему са том марицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве сте задатке извршавали, ко Вам је давао наређења да се извршавају ти задаци?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па наређења ми је углавном давао Здјеларевић као првопретпостављени, а затим се после неколико дана појавио Будисављевић, али не знам му име, он је дошао из Загреба и он је постављен за неког исто високог руководиоца и на неки начин је и он био тај који је преносио и издавао задатке. Међутим, мали део задатака смо добијали од начелника и Будисављевића, већи део задатака је ишао од војне команде и ја сам углавном био на релацији са њима у касарни често, како бих за одређену активност током овог дана, следећег или неког трећег, договарао садејство са јединицама војске или садејство најчешће је то потпуковник, мислим да је потпуковник био Маслеша, он је био командант артиљерије у то време, који ми је давао увек подршку и са којим сам морао да ускладим параметре где се налазим са јединицом и да не би добили домаћу ватру, односно да не би добили артиљерију у наше редове. Углавном су то били задаци које је војска до тада и планирала и договарала и извршавала најчешће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас питао, међу овим члановима, да кажемо хајде, да ли је био и Зоран Маџарац?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, Зоран Маџарац је био постављен на оном нашем окупу, био је постављен за командира станице милиције Бели Манастир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је значи био командир станице, има два брата Маџарац.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да, да, други брат му је Маџарац, не могу да се сетим имена, али знам о којем је реч, он је био полицајац обичан, али

мислим да је био, да ли у станици милиције или у дежурној служби, јер тамо је била формирана и као посебна јединица, осим станице милиције и дежурна служба која је имала своја четири, пет оперативаца који су као били вође смене и имали су своја два, три помоћника који су дежурали нон-стоп 24 часа и сабирали све догађаје и углавном руководили активностима СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваша та посебна јединица некада извршила акције и без да сте добили неку наредбу или сте само ишли по наредби?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Искључиво по наредби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, овде се говори у оптужници, тужилац је ставио напад на село Козарац, односно како овде стоји, чишћење. Шта Вам је познато у вези тога, да ли се сећате тог догађаја?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да, да, наравно да се сећам. Ја се опет противим тој терминологији, као што је специјална јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте рекли да је посебна јединица.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не, зато што Ви баратате тим терминима, ја сам Вас исправио у старту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви морате да имате неко својство.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Ја је зовем борбена јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Борбена јединица?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Борбена, е сада Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оквиру СУП :Бели Манастир?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесте, јесте, јединица за извршавање борбених задатака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, зваћемо је тако, јединица за извршавање борбених задатака. Да ли је јединица за извршење борбених задатака ишла у место Козарац?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Како је ишла?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била у месту Козарац?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је дао наредбу да се изврши та акција, како се то завршило, шта се десило, да ли Вам је познато, ко је командовао том акцијом?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Задатак је, па сада не знам ко је наредио задатак, али мени је пренео Здјеларевић или Будисављевић, не знам сада ко од њих двојице, али је задатак извршаван у садејству, не само јединица та, него је територијална одбрана, део јединице војске и део јединице из Јагодњака, Болмана и Дарде, мислим то је била свеобухватна акција која је обухватила два села и Козарац и Чеминац, ту је учествовало преко хиљаду бораца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, Ви сте ишли са Вашом јединицом?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесте, тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, где су били овде окривљени, да ли сте ишли са њима, да ли су они ишли у неком другом, другој улици, да не улазим сада у детаље, да ли се сећате како је ишла акција, како сте их распоредили, шта је био задатак? Зашто је уопште кренуто на село Козарац, зашто сте кренули?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Зато што је дојављено било да се у селу налазе још доста непријатељских снага које активно учествују на ликвидацији наших и становника и припадника територијалне одбране и задатак је вероватно договорен на нивоу Скупштине општине, да се изврши претрага тог села и да се пронађу јатаци, да се пронађу ХДЗ-овци, бојовници или ко већ, који учествују у тим акцијама. Акција је договорена на том високом нивоу и ту је, не знам тачно цифру, али претпостављам да је било бар хиљаду учесника који су опколили обадва села, циљ је био да се прође кроз цело село и да се свака кућа прегледа где се ко налази, уколико се пронађе неко од тих оружаних припадника, да се хапси, да се пронађе оружје и да се оружје одузме и да се донесе у Секретаријат, у СУП, то је био циљ и сврха извршавања задатка. Сам распоред снага је био једноставан, врста двеста људи, ширину заузме и сви чопоративно, значи нема неког устројеног смисла, е сада десет људи ћу водити, свих десет овом улицицом и сви ће ту изаћи, него су сви отприлике остављени малтене на милост и без команде, јер не можете ви у насељеном месту да имате контролу над пуно људи. Можете овог крај вас, већ у оној другој улици или иза друге куће, нити видите, нити имате средства комуницирања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били са Вукшићем, Стригићем?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да ли сам био тада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли сте били са њима, да ли сте се заједно кретали или сте Ви били са неке друге стране?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не, заједно смо кренули на почетку села, али после смо се сви раздвојили, ко је био крај мене, ја се више не сећам, али углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато у време тог чишћења да је дошло до неких убистава цивила или рањавања цивила?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па познато ми је да је рањен мој припадник, извести Драја назив, рањен је у ногу приликом тога од непријатељских снага, а за ово да је рањен неко или убијен, то, ја сам то тек касније чуо након неког времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико времена је прошло?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Касније, ма не знам тачно, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Месец дана, годину дана, три дана?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, пар дана вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули тада?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не могу сада ја тачно да дефинишем, али неко ми је испричао једну причу везано за Бертића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је речено?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па нешто у контексту у неком објекту да је дошло до рањавања неке жене, али да је дошло након што је он изненада наишао на њу, значи не да је он сада њу видео тамо негде па узео па пуцао, него одједном се то догодило. Пазите ово, ја нити сам видео, нити ја за ово знам, ово је прича коју сам ја чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ког сте чули ту причу?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: То је тешко, то не бих знао, не знам ни колико да поверујем у то, јер ја са Бертићем о томе никада нисам ни поразговарао. Чак мислим да онда више није, када сам ја сазнао, да више није ни био у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После три, четири дана, то је било у августу?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не, нисам ја рекао да је три, четири дана, ја не знам колико, не знам када сам то чуо, тешко ми је сада да се ја сетим после толико времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али он је био у Вашој јединици?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када би сазнали такву ствар, сигурно би питали шта се то десило, ипак је он члан Ваше јединице. Јесте га питали некада у вези са тим?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са тим догађајем, јесте рекли?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Када сам сазнао, више није био у јединици, када сам то чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да је отишао када, пред крај године?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Ја сам рекао да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи до краја године нисте причали ништа?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не знам када, ја знам да је то био разлог зашто ја са њим нисам разговарао јер више није био, када сам ја то сазнао, чуо, уствари од некога, од кога не могу да кажем, не знам, када сам то сазнао, више није био у јединици и претпоставио сам да се о томе већ на неком другом нивоу и расправљало и закључило и донео закључак неки и писмени траг или било шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви ишли као командир те јединице, јесте ишли на састанке са Здјеларевићем? Да ли Вам је он некада поменуо да се тако нешто десило?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за ово убиство, јесте чули за то? Ту је убијено једно старије лице, ненаоружани цивил Иво Мелак, а каже овде у оптужници да је Зоран Вукшић, сада ћу Вам прочитати, пуцао из

пиштоља са врло малог растојања у ноге Јосипу Виду? Ништа Вам то није познато?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: За те детаље не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа да се то десило у време?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: У то време не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да ли је прошла можда Хитна помоћ кроз Козарац тада? Да ли је долазила уопште док сте Ви били у селу док сте вршили то чишћење?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не могу да се сетим, ја само знам да се појавила једанпут крај мене нека жена која је имала проблема са ногама, не знам шта јој је било, питао сам «Шта је», каже има страшних проблема, није могла ципеле да обује или не знам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нема везе са рањавањем, ја Вас питам за рањавање и за убиства, ово нисте чули?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После овог када сте вршили чишћење, јесу неки људи одведени у СУП Бели Манастир у том селу од стране Ваше јединице?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Од стране моје, не, да ја знам, не. Када је завршена та комплетна акција, овај, није то било таквог формата да се сада сви, хајмо постројавање, пребројавање, где је ко, шта, како, него је одлазио кући када је завршена акција и објављено да је све готово, одлазио је како је ко стигао и како је ко шта успео да ухвати од средстава за одлазак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питаћу Вас, да ли Вам је познато нешто за задржавање лица у СУП Бели Манастир? Да ли сте Ви приводили нека лица у СУП, Ваша та борбена јединица, да ли је она имала такав неки задатак да приведе и од кога је добијала, ако је имала таква наређења да се нека лица приведу?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Наш задатак је био да се у одређеним селима где се јавила активност, да тамо дејствујемо у смислу проналаска, то сам Вам већ рекао. У време док сам одлазио у та села, нисмо имали никог за привођење, јер оно што смо пронашли тамо, то је било обично становништво. Сада иако је и, то не знам сада, могуће да је и било неког привођења, а ми иако смо приводили, онда су та лица предавана дежурној служби, јер само су они могли да располажу са њима, наше није било у смислу да ми можемо да вршимо било какво испитивање или затварање, притварање или нешто треће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, да ли су у СУП постојале те јединице за задржавање, просторије?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Просторије да, биле су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте силазили доле?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесам, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели те људе који су били доле?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то био, да ли знате?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па не, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте познавали те људе, Ви сте ту дуго радили?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Једног сам само познавао када је био одвођен са возилом за Вуковар, једног из села у којем сам ја живео, а ове остале нисам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се он звао?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево питаћу Вас да ли знате ове људе, можда знате.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не могу се сада сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ево Фрању Јоха, познајете?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стјепана Калеца, Драгана Скелецију, Мату Филиповића, Марка Томића, Зорана Кнежевића, Ивана Белаја, Споменка Далића, Залај Славка, Драга Брекала, не знате та лица?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драгутина Боровачког?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Боровечког знам, познам га онако мало, ако је то тај из Чеминца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Винка Марџетка, Паву Франића?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: То ми је познато презиме, Марџетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стипу Брашина, Анта Латавеса, Мишу Балатиинца?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: И гај Балатинач ми је познат, али не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јована Наранцу, Горана Антића, Жељка Јонека, Јосипа Горјпа, Тадију Јакшића?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Горупа знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Их видели некада доле, јесте ли њега?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Ретко сам ја одлазио тамо доле, јер ја сам имао тамо простирије у којима је држана опрема наша, то је један ходник са канцеларијама лево и десно и две, једна или две притворске јединице и онда када сиђете доле, морате проћи крај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крај тих притворских јединица?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да, да, прођете крај њих, то је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те притворске јединице, јесу оне биле под кључем, закључане, јесу биле закључане?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па некада је било отворено, некада затворено, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, да могу слободно да изађу?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не, ова врата која стоје до ходника, онда су некада отворена, некада затворена, а тамо даље је подељено, има решетке, значи подељена је просторија на два дела, као ходник, предсобље и онда две одвојене са решеткама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи када Ваши.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Углавном, лица су увек била под решеткама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас питам, када неко треба да сиђе од Ваших из јединице, он мора да прође крај тих просторија где се налазе да узме опрему, он мора да прође крај њих, крај тих притворених лица?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па мора, мора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како улази, како уђе?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не може ући ако не узме кључ од дежурног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи дежурни мора да му да кључ?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јасно, јер лица су била под надзором и закључана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам рекао, да ли Вам је познато нешто да су нека од тих лица била тучена, малтретирана, да су певали српске песме?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Само из прича, само тако из приче сам чуо да је било тога, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да се помињу овде присутни окривљени да су они вршили нека од гих дела. Да ли Вам је неко то рекао, да ли Вам је неко поменуо од дежурних и рекао, тај и тај силази доле, чује се певање, чује се малтретирање?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, ја нисам имао контакте баш, са дежурном службом ја нисам контактирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једног од овде оштећених чак су водили и код лекара, због тога што је био толико тучен, да је био крвав, да му је глава била увијена. Питам, да ли Вам је неко рекао?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Могуће је, могуће је, али ја немам сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи не знате да је уопште неко тучен или да је певао?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: О томе немам сазнања, ја сам се јако мало задржавао у просторијама СУП, углавном сам проводио време на терену или у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је познато о убиству Адама Барића, јесте чули нешто за то, у вези тога?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па само сам чуо о томе мало, али детаље о томе, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте чули, када сте чули?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па о томе се прича по граду, у граду су била два кафића су радила, причало се да су убијени, а ко су извршиоци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се причало ко су извршиоци?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не, мени није нико причао за њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за ког су Вам причали?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па за породицу Чичак, за њих сам добио информацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ког сте добили, какву информацију за ту породицу Чичак?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Прву информацију сам добио од Стригића, Слободана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је он рекао?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па он је после пар дана, није ми долазио једно два, три дана на прозивање, такозвано, јер ми смо имали окупљање јединице током дана, дође се па где је ко, нисмо имали средства везе, углавном сви су ту и ту су и нису, па дођете и не дођете и њега нисам видео једно два, три дана и када се појавио, видим га сав неки утучен, уплакан, питам, «Слобо, шта је са тобом?», каже, «ма имао сам неки страشان проблем», «Шта је проблем?», каже, «увучен сам у некакве ликвидације неких људи»: Ја лично не познајем те, зовемо их Чичкове, јер видим да се тако зову, породица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отац и три сина?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да, отац и три сина и онда ми је он укратко испричао да се ту нешто догодило, али не са пуно детаља и рекао сам, «јеси ти то коме пријавио?», мислећи при том на начелника. Па сада се не сећам шта ми је одговорио, углавном, рекао сам «Немој о томе, ја не желим да слушавам о томе ништа, ти овај ја ћу обавестити секретара, односно начелника, па нека он предузме шта треба и како треба»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте обавестили Здјеларевића?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Срео сам га негде на ходнику и рекао сам да постоји један проблем везан са убиствима и да је Стригић ми о томе нешто наговестио и да он то преда дежурној, односно Милорад Обрадовић мислим да се зове, он је шеф оперативаца који служе за утврђивање таквих ствари и рекао сам да он то преузме и да се утврди шта се ту догађало. Међутим, он је мени одмахнуо онако руком и рекао је, «знам ја за то све, није проблем, то ће да се крене у поступак». И ја када сам видео да он о томе зна, моја даља ингеренција није више била у контексту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сте чули, шта Вам је рекао Хрњак, кога је, да ли је поменуо нека имена, Стригић, извињавам се.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Стригић, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је поменуо нека имена?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па споменуо је породицу Чичак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је рекао, ко је извршио то дело? Знам да је поменуо породицу Чичак, да ли је рекао?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Рекао ми је само да су заједно учествовали, да су заједно били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Вукшић и Маџарац и Хрњак и он и да су заједно и да су њега, малтене присилили на то да он то одради, мислим да буде са њима. Шта је он одрадио конкретно у тој ситуацији, ја не знам, био је тамо, нити је он о томе причао. Он је рекао само да је дошло до ликвидације тамо нечега, овог, оног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је испричао, како је рекао, шта се десило? Шта је поменуо, ко га је присилио, зашто су га присилили, како је он отишао, да ли Вам је рекао нешто у вези тога?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па врло штуро ми је о томе објаснио. Рекао ми је да су тражили од њега да дође са возилом у СУП јер то наше возило је било једно време у згради Секретаријата на располагању свакоме ко је дошао у дежурни службу и рекао «дај ми кључ» и иде које каквим задатком. Нама је секретар дао то, односно начелник дао нам то возило да га користимо за наше потребе и кад сам ја видео да то користе сви за све и свашта онда сам узео кључ и рекао сам Слободану да води рачуна о возилу и да само буде код њега. Он је то увек одржавао лицако, педантан је доста по том питању и зато сам то њему и дао. И онда, рекао ми је да су му, сад ко од њих, тражио да дође у СУП, да ли да дође са возилом или је возило већ било тамо, сад не знам, али углавном да треба кључ и да дође и да одвезе. У то време је било одвожење тих ухапшених и у Јагодњак и у Борово и у Сомбор у затвор, тако да је то биле нека уобичајена и нормална процедура што је за њега вероватно било и очекивано да он треба то да уради.

Даље ми је испричао да су њих потоварили у «марицу» у дворишту СУП-а и да му је, сад ко му је од њих рекао «само вози» и он је даље наставио вожњу возилом. Испричао ми је још да је то, да су негде на некој пустари били или нека, напуштени неки простор. Конкретно кад је хтео да ми исприча шта је и ко је, ја сам рекао не занима ме то, нећу да о том расправљам, о том треба да онај ко је надлежан служба за то, ја ћу то пријавити све начелнику, а он даље нек одлучује шта ће бити са вама. То је отприлике што сам ја имао сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте позивали Вукшића?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Вукшић није био у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није више?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не, ни Вукшић, ни Бertiћ, само Стригић, ја сам пријавио Здјеларевићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стригића?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Стригића, да се догодио проблем и да организује испитивање шта се догодило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни Хрњак није био у јединици, је ли тако?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не. Он није никад био. Он је дошао, ја мислим, негде из Западне Славоније, не знам тачно одакле. Он чак није био ни становник, пре сукоба није био становник у подручју општине Бели Манастир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За породицу Адама Барића рекли сте да не знате ништа.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не знам, нисам њих, ни ове Чичкове нисам ја лично познавао, тако да о њима не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи као њихов претпостављени нисте ништа предузели, у ствари, Ви сте кажете само Стригићу само били, ови више нису били у вашој јединици, је ли тако?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли питали Стригића зашто је одвезао возило кад више му Вукшић није претпостављени? Зашто он вози? Хрњак није у вашој јединици, ни Бертић у том тренутку, како Ви кажете.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па то возило се возило на све могуће начине, не само то, него сва возила. То није као данашњи систем имате команду, имате путни налог, наредите изволи, изврши задатак, одвези одавде до овде, испиши путни налог, заврши. То је читав хаос тамо, тамо узима возило кад ко стигне, како ко стигне и иде се у активности где се укаже потреба. Не може, догоди се ситуација да се дојави дежурној служби пуцање на одбрамбеној линији на наше снаге и сад тражимо путни налог, пунимо говиро, где је шофер, ово, оно, то се одмах скупи десет првих људи који наиђе, седају у возило и јуриш, одлази се на место где треба активност да се одради. Тако да и та вожња, он није морао мене да пита да ли може негде да оде или не, јер није такав систем био и није тако устројено било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи он је могао да вози возило како је хтео без Вашег знања?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Могао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ником не би одговарао за то?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, али углавном није извршавао, сад иде па ће возити свиње негде на вашар, на располагању је било због борбених потреба и свих потреба везано за СУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи могао је да дође било ко, могао је да дође Зоран Вукшић и да каже «ти ћеш данас да ме возиш ту у Јагодњак» и онда га повезе, без да пита Вас као претпостављеног, «извините по чијој наредби ја возим»?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да, да, само нешто, сад сам ја надошо кад сте то рекли. Он се, ја сам сазнао касније да је приликом уласка тих у возило, тих Барића, да је том приликом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Барића, мислите Чичака.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да, Чичака, извините, да је том приликом крај возила стајао командир станице милије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Здјеларевић?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, он је начелник, командир је био Маџарац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маџарац?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Зоран Маџарац?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, Душан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Душан, добро.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Душан је командир. Зоран је био у возило после, ваљда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре сте рекли да је Зоран био, на почетку сте рекли да је Зоран био, а не Душан командир, зато Вас питам.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Погрешио сам, сад сам надошо да је Зоран онај други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да разјаснимо, Зоран је обичан полицајац?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесте, Зоран је обичан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Душан је командир?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: А Душан је командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На почетку ко је слушао, направили сте пермутацију па Вас зато питам да не унесемо нешто погрешно.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Извињавам се. Исправите то, Душан је био командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Обзиром да је он стајао тамо крај возила онда је Слободан веровато очекивао да је то нешто што треба да уради јер ипак је неки старешина ту присутан, значи није неко дошао са улице и рекао ајде то одради, него је овај стајао крај значи да он на неки начин одобрава извршење тог задатка. Значи могао му је наредити било ко од старешина из зграде да изврши било који задатак који је уско везан са радом службе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И после тога јесте ли добили нека сазнања шта се десило касније, у вези те истраге јесте ли питали или Обрадовића или Здјеларевића?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па ја сам после још добио сазнање да је Слободан, кад тачно не знам, али да је то пријавио и неком полицајцу из Хрватске, јер кад је већ дошло до неке етапе мирне реинтеграције онда је било и одобрено да они долазе на нашу територију и мислим да је он неког од њих возио до његове куће, сад који, неки полицајац, али не

знам, сад се више не сећам којег је возио, али да је том једном он испричао комплетан догађај, пријавио то значи и неком припаднику хрватских снага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се после тога значи нисте уопште интересовали шта се десило?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, нисам се бакћао јер сам сматрао да то Здјеларевић и Обрадовић као служба треба да заврше и да дефинишу и реше. Међутим, не знам ни како би се то и решило у то време на територији, целе те 1991. године на територији није постојала ни власт, ни судство, ни тужилаштво, ништа, ја не знам ни на који би начин то функционисало уопште и да се нешто предузело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била војска ту, је ли била војна команда?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Била је војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете била је војска.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па могао је да се обрати војсци да заустави такве злочине ако се деси, да се то лице одведе. Је ли постојао војни суд, је ли функционисала?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: То је била надлежност начелника да он то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али кажете овамо већ постоји СУП са целим устројством, са свим могућим органима и он не може ништа да уради, он не може да приведе ниједно лице?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па тај СУП је функционисао без икаквог правног акта, значи само на договору између људи. Није постојао ниједан правилник, ниједна уредба која би регулисала ни радне односе, ни запосленост, ни статус, нити обавезе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још сте, кажете, да сте ви сви функционисали без икакве уредбе, без ичега?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Само смо функционисали на реч, то је такав период био где није постојало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ви се договорите каже ја сам данас начелник, ја ћу бити у специјалној јединици, ти ћеш бити ово?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Отприлике, отприлике тако. Знам да је то мало несхватљиво али живети у таквом окружењу је схватљиво да је и то могуће јер у том комплетном хаосу не можете другачије ни да поставите ситуације на ноге кад вас нико ништа малтене не слуша, нити вас ико ишта пита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао сам Вас за ово за породицу Барића, за Ану Барић и за Адама Барића, Ви кажете није. Рећићу Вам да је сведок Радослав Здјеларевић кад је сведочио, пре него што сте Ви дошли он је био сведок овде, изјавио да је дошао до података да је дело извршио Зоран Вукшић и Зоран Мацарац, каже да је позвао Вас, Зорана Вукшића

и Зорана Маџарца, да су они негирали извршење дела, је ли позиван, јесте ли Ви некад позивани у вези породице Адама Барића?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Тога не могу да се сетим, не знам зашто би ме звао јер њих двојица у време тог, мислим да је то било негде октобар-новембар извршење дела, њих двојица нису били припадници јединици и што би ме доводио уопште у везу са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда рећићу Вам шта је још рекао сведок Радослав Здјеларевић, у вези села Козарац, ево рећићу овако, «У вези села Козарац чуо сам од Јарић Милана да је Зоран Вукшић убио Иву Мелака, невиног човека и да су се због тога посвађали», то је његова изјава, је ли то тачно или није тачно?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Ја за то не могу ни да се сетим, нити знам да је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то обичан догађај да вас позове.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Знам да није обичан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да каже «чуо сам да је припадник твоје јединице убио тога и тога» и Ви кажете не знате.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: То не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ту је и Стригић, он ће Вам после можда и поставити питања, он Вас није поменуо да је Вама баш лично рекао али да је рекао овом полицајцу то стоји, али Вас помињао није као лице коме је саопштио да је дошло до убиства.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Можда је заборавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да се такве ствари заборављају као убиство четири лица?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па он је то причао многима, није само мени. Он није то тајио, он је то испричао малтене целом граду где год је, тиштило га је то, мучило и о томе се изјадао сваком с ким је био мало бољи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево поставиће Вам питања. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чули смо Ваше казивање о томе како сте основани као јединица, па зовите како хоћете да ли специјална, посебна, борбена, није битно али у сваком случају фактички је постојала, приближно на начин на који сте нам Ви то данас. Пошто овде нико не одговара да је у саставу те јединице, као борбене јединице, извршио било какво недело па како год да га зовемо, овде Вас питамо о догађањима у Белом Манастиру који изузев напада на село Козарац, немају никакве везе са борбеним дејствима али кад сам већ поменуо овај Козарац, само да Вас питам ко је направио план за напад на Козарац и где сте Ви, односно ваша та јединица са вашим бројем људи били у том плану за напад на Козарац?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: План не знам ко је направио, претпостављам војска и руководиоци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је Вама дао распоред да ћете Ви бити на том и том месту са вашом јединицом приликом напада на село Козарац?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не знам тачно ко је одредио, неко ко је руководио акцијом тај је рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је рекао директно Вама или неком од ваших претпостављених па они пренели Вама, како је ишла команда? Ви идете у напад, Ви кажете да сте борбене јединице, да сте Ви школован, обучен официр, да сте обучавали те своје људе и да идете у један напад где се употребљава које какво наоружање и сад колико знам није то ловачка дружина, него се мора тачно знати ко, како и где иде у тај напад, ко командује којим деловима?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Никакав план посебан није за то постојао, него је једноставно било да се распореде толико, толика дужина снага колико да обухвати село и онда крене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко Вама издаје наређење за распоред вашег дела јединице од тачке А до тачке Б?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па тад је неко био од војске, ја не знам ко је био главни од војске, не могу да, не сећам се више ко је командовао тад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви добили задатак да идете у напад по улицама или по ширини, по дубини?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: По ширини па шта дохватимо, улицама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте носили од наоружања и колико вас је било у том нападу?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па рекао сам да је било преко вероватно хиљаду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, ваших људи којима сте Ви командовали?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Мојих људи?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па ја мислим да је било двадесетак, не знам тачно, јер никад нисам водио евиденцију колико, иде у акцију онолико људи колико тренутно се окупи на располагању.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чекајте, идете у напад где се пуца, да ли знате са којим бројем људи располажете и како, да ли сте сад Ви испланирали и распоредили људе како ће ићи у тај напад?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Један до другог, нема то нешто специјално и посебно, ти овде, следећи на метар-два, пет, десет, зависи од конфигурације терена, нема ту неког одређивања сад ти мораш овим задатком, ти, нису то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате ко вам је с леве, десне стране или напред и отпозади од других јединица које нису у вашем саставу у том нападу?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па видите кад се постројите онда видите ко вам је леви и десни сусед и познајете га јер ми смо мање-више сви били ти који смо и живели на том подручју и знамо се између себе. Наша је средина прилично мала тако да се мање-више сви онако бар из виђења познају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То говорите за припаднике ваше јединице или за све друге јединице?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: И све остале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи знали сте и војску која је дошла, кажете хиљаду људи ту наступа, значи хиљаду људи сте знали, то је све било из краја?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не све, кажем делимично се знало, не могу све да знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта је употребљено од наоружања у том нападу на тај Козарац?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па ко је шта имао у задужењу, аутоматске пушке најчешће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Друге јединице шта су имале од наоружања?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Сви су углавном имали аутоматске пушке или полуаутоматске.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли било тенкова, артиљерије?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не, артиљерија не може нешто посебно да уради.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви приликом тог дела, бар где сте Ви ишли у том нападу, наишли на било какав отпор, да ли вам је ко одговорио на ватру, да ли је неко пуцао на вас, да ли сте ви неког заробили, да ли сте ви нешто заузели у том нападу?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: На мом делу конкретно где сам ја ходао? Мислите на мене лично или на целу јединицу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па Ви командујете вашом јединицом.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Немам извештај о томе шта је ко наишао, нити нас је то нешто посебно занимало на крају крајева.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чекајте, да ли вас је занимало да ли неко пуца на вас?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: То да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли пуца неко на вас?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: На једног припадника јесте, рањен је у ногу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И то сигурно рањен од пуцњаве са тамо неког што се бранио. Ми имамо податке да село Козарац уопште није брањено,

то имате у списима, то стоји, какав напад Козрац, село није брањено уопште, никакав отпор није био, није било пуцњаве, није било ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питање само тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорим ово као констатацију.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Како ми то знамо да ли је брањено село ако то није било под нашом контролом, како ми знамо где се непријатељ налази и кога има. Ми имамо дојаве да су активности у селу непријатељске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је дао ту дојаву? Је ли пуцано, је ли убијен неко?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Надлежном изнад мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је изнад Вас?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Војска, па они добијају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи војска Вам је рекла у селу Козарац убијају те и те и морате да идете?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не кажу мени, не кажу мени, што би мени говорили, ја сам ситан да би мени говорили, команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ви неорганизована група, него ви крећете сви заједно, мора да сте обавештени.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па ја сам само један део, један део у целом прстену, један сегмент.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али кажете више сте проводили времена у војсци и њиховој тамо јединици него у самом Манастиру.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, у СУП-у, говорим о СУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него у СУП-у, добро.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесам. Мени је тешко да вам дочарам тај начин опхођења, ратовања, борбених дејстава и остало, тешко ми је то дочарати јер ја познајем и другачију ситуацију предратну у којој сам школован и где је све рађено по ПС-у што кажу, а овде је општи хаос, овде не зна, што кажу, ни ко пије, ни ко плаћа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кад сте знали по ПС-у и кад сте тако научени, зашто у својој јединици то нисте применили? Ви сте школовани официр, кажете завршили сте.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не можете све применити, па не можете сва правила применити која сте учили тад кад је то анархија жива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете он води «марицу» како хоће, овај одлази и враћа се како хоће.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав сте онда командант то били?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви причате о анархији, значи из исказа већег броја сведока да не бих сад цитирао, тај Секретаријат унутрашњих послова био је устројен по организационим јединицама, имао своју дежурну службу, једну организациону јединицу, другу, трећу, према

свим подацима који се виде из ових списка та јединица је функционисала изузев наравно дела сведока, припадника истог тог СУП-а који говоре о посебном деловању Ваше јединице чији сте Ви командант били али о том потом. Исто из списка се види чак и из све те документације овде да је тада значи поред полиције било устројено и Тужилаштво и суд и да је све функционисало. Ви кажете то је била анархија и да се није знало ко шта ради, то Вам предочавам само да је реч о подацима из списка, а Ви говорите о потпуно другачијем.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да, али кад је то било све устројено?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Све је то било, значи од момента када су донете септембра месеца када су донете одређене одлуке на нивоу САО Крајине, како ли се звала, тачно се зна ко је именован за секретара, које су организационе јединице, све то ту пише и све је то било устројено много пре него што се десило убиство ових људи, готово пре октобра месеца. То Вам само износим као податак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тучиоче, ајмо питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорим као приговор на део исказа да је била анархија и да се није знало ко шта ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо ставити као приговор касније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Оптужени Стригић и Бертић кажу да су искључиво као припадници те јединице поступали по Вашим наређењима. Бертић конкретно каже да је ишао на нека хапшења итд, али искључиво по Вашем наређењу, да сте једино Ви издавали наређења за та хапшења. Ви сте рекли да Ви нисте, да није било хапшења.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да је вероватно и било тога, било је, вероватно је било и тога али ја не знам тачно која лица и кад лица. Наиме, нешто да Вам објасним само, ја сам имао једну просторију, канцеларију горе на спрату поред секретара. У тој канцеларији сам држао евиденцију о свим нашим активностима кад смо шта ишли и где смо шта радили и због чега, а између осталог приликом одласка јединице на одређена места где су ухапшени можда припадници Збора народне гарде или јатаци пронађено и оружје које је одузето и које је било код мене у канцеларији остављено и ту је било неких тридесетак-четрдесет пушака или кратког оружја које је све било евидентирано у архиви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас питам опет, Ви кажете били сте борбена јединица, неки од окривљених тврде да су припадници Ваше јединице ишли и у конкретна хапшења и привођења људи, мештана из Белог Манастира и из околине и довођена у просторије СУП-а на саслушање, кажу искључиво по Вашем наређењу, да ли је то био делокруг Вашег рада да се Ви бавите тим стварима као борбена јединица и да ли је Вама познато уопште да су људи привођени, довођени, саслушавани и шта је већ с њима рађено доле у тим просторијама?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Наредбу за привођење било кога ја нисам издавао, значи конкретно лице тог и тог идите и доведите никад нисам издао наредбу за то. Наредбу за одлазак на одређени терен где је било активности непријатељских снага то сам издавао, наредио, значи окупите се 10-15 људи колико проценимо да треба ишли су, ако пронађу тамо непријатељске војнике или снаге или оружје или опрему или јатаке њих су доводили, предавали дежурној служби.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви знате једно једино име, једну једину акцију када је то тако урађено по Вашем наређењу, тамо су откривени неки који су јатаци, који имају наоружање, у станици итд, да су доведени у СУП у Бели Манастир и предати дежурној служби?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, сва моја евиденција је нестала кад сам ја био ухапшен и приведен у војни логор, све из моје канцеларије што сам имао евидентирано. Ја сам био одведен на Фрушку Гору у логор 15 дана, по повратку нити сам затекао више оружје, нити сам затекао више евиденцију моју, нити сам затекао секретара, начелника Здјеларевића, тад је био већ постављен Вранић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само, када је то било, који је то датум?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: 15. јануара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: 1992. све што сам имао евидентирано о свим тим активностима, све је то стајало код мене у столу, од тад то више немам ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви икада у том подруму, у тим просторијама доле видели и једно једино приведено лице и да ли Вам је познато?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Из виђења понеког, да, из виђења онако, а да знам ко је, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колики број тих људи сте доле видели?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Шта колики смо?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колики број тих људи сте доле видели?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па увек је то било пуно, кад год сам ја, нисам пуно пута био али кад год сам био увек је било по пар људи унутра, три, четири, пет, не знам, нисам. Није мој делокруг па да ја размишљам сад о томе шта се тамо догађа и ко је тамо све, ја то видим ако су отворена врата па прођем и онда видим да има некога, нисам желео да се мешам у то јер то није било моје, то је била ствар дежурне службе да они о томе решавају проблем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Неки сведоци из, такође то произилази из списка, који су саслушани својевремено у Хрватској, а неки и овде, говоре о томе да је највећи број тих привођених и све то саслушање не једног, двоје, него десетине људи да су радили људи из Јарићеве специјалне јединице па и сва та тортура која наводно је била се

приписује припадницима Ваше јединице, а неки од ових које сте Ви поменули као да познајете чак и Вама лично, но добро нисте дужни да одговорите на то питање, то је друга прича. Какав је Ваш однос био са припадницима полиције, поготово овим активним полицајцима из ових других организационих структура?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Однос у ком контексту?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колегијални, професионални, лични?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па углавном ту је било доста полицајаца које ја нисам познавао, који су дошли са других подручја и који су ту примљени да раде и функционишу, мало је било оних које ја познајем, углавном од пред ратног стања, с њима сам контактирао чисто но колегијално, нисмо имали неких додирних тачака везано са извршавањем задатака осим ако нису били придотати за садејство у неком поступку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су Вам позната имена Миловановић Жељко звани Гавро?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли он био припадник те јединице у којој сте Ви били?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Био је три дана, три дана док се није ранио или не знам шта је било, углавном био је рањен у ногу и завршио је у болници у Сомбору, ја сам га обишао, питао сам га да ли има намеру да се врати назад у јединицу, рекао је да мисли да неће и тако је и било, никад се више није вратио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Та три дана негде с почетка, с краја, кад је то било?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Одмах на старту, у почетку, можда два, можда три, тешко ми је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Маринковић Миленко?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Како? Марић?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Маринковић Миленко, је ли био члан?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Мислим да сам имао Марић Миленка припадник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Маринковић Маринко, звани Маринац?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Е да, он је био командир јединице сад да ли у Јагодњаку или Болману, има два брата Маринковића. Један је командовао, имао јединицу од десетак људи у селу Болман, а један је имао у селу Јагодњаку. Они су били тамо у тој Територијалној одбрани као припадници јединице, а нама су само били придодавани кад је негде се ишло у активности где је обухватао велики број људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Вама било познато да ли су ова лица Гавро, Герилац и сви ови како су се звали већ, да ли су имали да ли је

Вама било познато да су имали некакав ајде да кажемо криминални досије, да нису баш, да су понекад били и са оне стране закона?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па са Герилцем сам ја имао конкретно један сукоб са њим, а за ову двојицу не знам. Гавро је био тад доста млад, мало је било нелогично да он има досије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам Вас зато што један сведок овде, то је тај кога сте поменули Милорад Обрадовић приликом саслушавања у својству сведока иначе је био шеф Одсека за сузбијање криминалитета, између осталог рекао: «Наредних десетак дана обнављала се зграда, итд, и у то време је дошло до формирања неке специјалне јединице на чијем челу је био активни полицајац Милан Јарић. Та јединица је имала тридесетак људи, која је била добро наоружана и носила је шарене маскирне униформе које је носила војска. У том саставу су били неки криминалци којима је он некада водио криминалистичку обраду» итд. Сви полицајци из овог другог дела јединице који су саслушани овде су изразито негативно говорили о саставу Ваше јединице и поношању Ваших људи у тој јединици зато Вас питам да ли сте Ви били у некаквом сукобу са старешинама и припадницима других организационих јединица у оквиру истог СУП-а?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, ни у каквом. Ја сам напоменуо одмах на почетку начин формирања те јединице. Та јединица, нити сам је ја бирао, нити сам одредио да она буде моја припадност. То је била група од двадесетак момака у граду који су у илегалу се истакли највише са активностима и које је начелник хтео да обједини у јединицу, значи није мој избор да сам се ја питао, ја претпостављам да не би ниједног од њих по квалитетама војног знања примио у јединицу али по квалитетама храбрости и воље и жеље да се истакну у борбеним дејствима они немају премца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па између осталог и начелник Здјеларевић тражио од припадника других организационих јединица обезбеђење јер се плашио припадника ваше јединице, то су искази његових неких сведока. Но добро кад сте већ поменули.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Је ли то питање мени или шта?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато да је начелник Здјеларевић тражио обезбеђење од припадника других организационих јединица плашећи се припадника Ваше те јединице?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Што би се плашио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам поменуо некад да се плаши неких Ваших?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам рекао имам страх од тог, тог и тог, прете ми?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Ми смо увек имали отворени дијалог, никад никаквих препрека није било да не можемо отворено о томе причати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово што је тужилац навео је тачно да су чак и сведоци изјављивали да су чували кућу начелника тада секретара Здјеларевића од страха да му се нешто не деси, нарочито после ових убистава.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па, е сад, то је сад двосмислено, на шта се асоцира на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не асоцира се ни на шта, само питање да ли сте знали за то или нисте?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали, је ли он Вама икада рекао да има страх?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Није он мени никад, никад ми није пријавио то, никад он није рекао «види ја да се бојим твоје јединице, ја морам да се заштитим» то је глупо, ја и он смо имали увек нормалан коректан однос и никад нисмо имали неких.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не морате одговорити али на крају, сами сте поменули а то наводи у својој изјави и Стригић да сте Ви у неком тренутку из неких разлога не знам у ком времену били лишени слободе, војна полиција, безбедност, шта ли је то било.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је рекао тужилац и ја ћу, не морате одговорити на питања која Вас могу довести до кривичног гоњења, то смо већ рекли, ако хоћете на ово питање да одговорите ако хоћете, ако не.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Али шта треба да вам одговорим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не морате рећи због чега и под којим околностима шта су вам то ставили на терет и како се та прича завршила.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па моје лично мишљење, моје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поново Вам кажем, не морате одговарати на питање.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Моје лично мишљење је обзиром да је та јединица за та борбена дејства деловала као најспремнија јединица која је ускакала где год је требало на свим линијама раздвајања, где год је долазило до сукоба они су прискакали упомоћ да, као таква јединица ја претпостављам да се тадашња тренутна актуелна власт бојала да ће доћи до неког, не знам како да то назовем, да можда ја имам неких афинитета према томе да будем неко и нешто у том простору. Мене једноставно није ништа друго занимало осим борбених дејстава, али то они не знају јер не комуницирам с њима да би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да кажем, ови догађаји.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: И претпостављам да је то, дозволите ми само, претпостављам да је то био начин и разлог зашто су мене и јединицу хтели да склоне из сфере постојања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А мислите да је постојао неки други разлог?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не мислим ниједан други јер не видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су Вам рекли зашто су Вас ухапсили?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, нико ништа није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Нико ништа. Ја сам 14 дана држан у Фрушкој Гори у војном логору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели неког од ваших из јединице тад?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да, били су тад са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Били су, тешко ми је сад како се зову тачно, Кецо је био, био је Морача Мирослав, био је из Јагодњака, па било је једно четири-пет припадника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде присутни, је ли био неко од њих?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Касније само Стригић, он је дошао у посету нама и онда је он био после тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је он дошао у посету, је ли то јануар 1992., тако сте рекли?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите одбрана да ли има питања?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Бранилац Зорана Вукшића. Господине Јарићу, рекли сте крајем августа месеца 1991. долази до формирања СУП-а Бели Манастир. Када сте ушли у ту зграду СУП-а Бели Манастир како је та зграда изгледала, да ли је била очувана или је била у неком руинираном стању?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па доста онако руинирана, испретурана, све ствари биле разбацане, неко је вероватно већ кроз њу протутњао, што кажу, тражећи да ли оружје, да ли опрему, да ли средства, не знам, углавном била је доста онако у лошем стању.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Колико је дана било потребно да се та зграда припреми да би могло у њој да се функционише и ради? Отприлике?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па не знам, зато што смо ми одмах ја и, рекао сам да нисам пуно се задржавао тамо, тако да ни не знам шта су они све радили јер је у СУП-у постојала и друга служба, значи оперативци, па дежурна служба, па станица милиције, па онда управни, општи послови који обухватају између осталог и чистачице које одржавају, тако да они су се бавили тим активностима, а ја нисам имао ни времена нити сам се дуго задржавао тамо да бих ја знао сад шта они раде и како они зграду доводе у ред, углавном радило се на томе да се доведе у функцију.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро. Данас сте изјавили да сте видели лица која су задржавана у тим просторијама у приземљу.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да, понекад да сам их видео.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли можете да определите када је то било, временски период? Након формирања, просто временски период, који месец?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па унапред можда неких месец, два, три, не знам сад тачно, нисам о томе водио евиденцију па не знам али углавном с времена на време сам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте можда разумели питање браниоца. Питање је кад сте видели та лица да ли у августу, пре августа, после августа, септембар, новембар, децембар?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: После кад је формиран СУП, касније тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Септембар, октобар, новембар, па све те месеце увек је неког било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли можете да се сетите пре, данас сте изјавили да је Зоран Вукшић био рањен 03.септембра.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесте.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Ја Вас питам за тај период до 03.септембра конкретно?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не могу то, не знам, тога се не сећам, можда сам и видео, не знам. Вероватно је било и тад јер активности хватања непријатеља је било одмах у старту.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми да ли је у том периоду када је формиран СУП Бели Манастир, ето говоримо за тај период крај августа месеца, да ли је у Белом Манастиру долазило доста становништва и са других територија, територија Републике Хрватске, из других градова, из других области?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па нисам баш потпуно разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су долазиле избеглице?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Српске националности?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да, да, насељена је цела територија са избеглицама.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Значи долазили су са других подручја?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па мислим да је чак неких пет до десет хиљада избеглица насељено на подручју, то је била одлука да се прихвате сви који нису одлазили у Србију.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А где су они смештени?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па по селима и по селима и у Белом Манастиру, свугде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у чијим кућама?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: У хрватским кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су Хрвати?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Они су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да Вас питам, да ли Вам је познато да ли у тим кућама или становима где су они смештени, да ли је било исписано име на тим вратима «Жути»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите, којим вратима, које куће?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Где су они били смештени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате колико је десет хиљада људи, мислите на десет хиљада кућа да ли је исписано име «Жути»?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Не, него тамо где су смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Расељена лица где су смештена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па десет хиљада људи је смештено.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да, да, то је била легална одлука неког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којим вратима, на која врата мислите?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Та одлука је била од неке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није битно ко је донео одлуку, него писање, јесте ли видели на неким вратима да пише «Жути»?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не. Не обилазим ја куће и станове да бих то видео.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Питам Вас да ли имате сазнања да ли Вам је неко некад рекао да се исписују масовно имена «Жути» на тим вратима?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не исписују се «Жути», него се исписују «Јарићеви специјалци», е то се уписује, тога је било масовно у употреби јер су сви сматрали ако је ту неко од те јединице неће улазити у ту кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад Вас питам зашто?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Зато што је то била најбоља јединица тог момента и некако су сви становници гледали у њу као нешто што ваља, моја претпоставка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И због тога се кад напишете на вратима нико не сме више да уђе у тај стан иако сте ушли без дозволе.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да се разумемо, нисмо ми писали, него ови који су усељавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то код народа чинило да ја дођем као власник стана, видим пише «Јарићеви специјалци» ја се окренем и одем, што? Из почасти, из чега, ја остављам своју имовину?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Претпостављам на неки начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то су Ваше претпоставке. Изволите.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па ми смо дали толики велики допринос у ослобађању тог територија да је кад смо се враћали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само питам, ето то је било питање зашто то пише?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да сте ви видели само еуфорију кад смо се вратили са задњег освојеног Билја, то је био као, то је био спектакл у Белом Манастиру, значи на неки начин смо задужили и заслужили то, зато што у томе неко другачије то посматра и гледа е сад то је већ друга ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево бранилац ће да постави.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми 28. августа је био напад на насеље Козарац, да ли можете овде да нам опишете то насеље Козарац како, просто како је територијално конципирано, колико улица има?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па насеље се протеже уз главни пут са једне и са друге стране, гледано од Белог Манастира са десне стране је постојао само један низ кућа, а са леве стране мислим да су биле две-три паралелне улице са главним путем и попречно можда једна, две или три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је кућа имало отприлике?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Тешко ми је то рећи али можда 500 кућа, не знам, хиљаду можда. Мислим да је било три-четири хиљаде становника у Козарцу.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Како сте се Ви кретали, односно конкретно ваша јединица како сте се ви кретали?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па идете улицама од куће до куће, сакривате се, где се отвори ватра сакријете се иза ћошка, гледате одакле се враћате ватру назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад се враћам опет, да ли се отворила ватра на вас?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесте, јесте. Рекао сам вам да је један рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам на Вас лично је ли неко пуцао?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па на мене лично не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли на неке ваше ту лево, десно неко пуцао то што сте Ви видели?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Тешко је то, то се пуца на све стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко пуца на све стране?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Сви, ко год има оружје, па не можете ви то дочарати себи кад само чујете пуцњаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ви идете с јединицом и јединица крене и онда почнете да пуцате сви одједном, па зашто пуцате ако не пуцају на вас?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не пуцају сви одједном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекли сте пуцају сви на све стране, ко пуца?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па пуцају, али не одједном сви и све, с времена на време, неко отпуца тамо рафал, неко тамо, неко овамо и никад немате ви представу и не можете да се у простору орјентишете и да кажете е

онда је неко пуцао овде, то је јако тешко јер нисте били у таквој ситуацији да можете да оцените то али јако је тешко то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Рекли сте да сте се кретали улицом, сад да ли је то главна улица или од ових осталих?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, мислим да нисам ја био, углавном да сам тамо негде неком споредном ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био неко од ваших у главној?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па били су поред мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ишао неко главном улицом од ваших?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Од наших? Не знам, не знам, не могу да се сетим где је ко ишао, кад је начин распореда био онакав, крени одавде, ово је почетна тачка, ајмо првих сто људи ајмо раширити се до овде. Следећих двадесет људи ајде раширите се догде, следећи тамо, откуд знам сад докле је ишла ова граница, докле она.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С које стране ви улазите?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Кажите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви улазите од стране Белог Манастира.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да, од те стране смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је главна улица рекли сте.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Од те стране и са задње ове десне тако се ишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи улазили сте кроз главну улицу и те три десне? Ако улазите код главног пута.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па ишло се и кроз главну, не кажем да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, само то. Изволите.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, значи кретали сте се главном улицом и десном страном те улице, како сам ја разумела?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са стране су биле још неке улице, с десне стране.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Чекајте, питате ме да ли сам ја лично се кретао или да ли се јединица кретала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не лично, јединица.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Јединица.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јединице су се кретале и тако и бочно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не јединице да будемо јасни, Ваша јединица, ваша борбена јединица.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Ја мислим да није, ја мислим да нисмо били захватили главни пут. Не могу тачно рећи да ли сам, али мислим да није захватила главни пут, да је била овамо на бочним улицама.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Бочно десно?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Лево, лево.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Лево?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Лево, гледано поред главног пута па у лево. Мислим, али тешко ми је то, не могу ја сад тачно да се присетим где је ко кад и тад био.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми када сте Ви добили сазнања о убиству, да је убијен Адам Барић и рањена његова супруга Ана Барић?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не знам кад сам добио. Током јесени ми је у причи негде у граду је вероватно неко спомињао, али ја конкретно не знам за то, за дело.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Где је живела породица Барић?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Молим?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли Вам је познато где је живела породица Барић?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: У Белом Манастиру је живела, тамо и па нека готово на самом центру је живела у једној кући.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли је у њиховој кући био неки кафић?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесте био касније кафић.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли знате ко је држао тај кафић, да ли Вам је познато?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па држала су тројица, тројица заједно.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли знате ко је држао кафић?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Држао је Божо Ступар, мислим да је он држао, и још двојица са њим су држали али не могу сад да нагађам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они били у Вашој јединици?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесу.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: И та двојица којих не можете да се сетите?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесу, јесу.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Каква сте сазнања добили о убиству Адама Барића?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па немам сазнања о томе, реко сам да је то све што сам начуо тако у причи негде у граду или у кафићу да су убијени, али конкретно детаље нисам никад имао.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: О извршиоцима, да ли Вам је познато можда нешто?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми да ли познајете Зорана Вукшића?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Од када познајете Зорана Вукшића?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па познам га пар година пре избијања сукоба.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли имате каквих сазнања да ли је био криминална личност пре избијања ратних сукоба?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не, чак напротив Зоран Вукшић је био један врло фин момак, пред рат је радио као поштар и био је доста овако и омиљен и добар момак и у јединици код мене док је у то време био,

био је доста храбар, чак напротив ето у првим борбеним редовима је био и у Биљу и рањен је, управо због тога што је био напред. Немам, о његовој лошој страни и лошој активности немам никаквих спознаја, чак напротив.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми да ли имате сазнања о његовом неком да кажем односу према припадницима несрпске националности, да ли је долазио у сукоб са припадницима несрпске националности, да ли је било свађа, туча, ето у том смислу?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Док је био у јединици није имао то, таквих проблема. Да ли је касније имао.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли је исказивао, Ви кажете док је био у јединици да ли је исказивао ту своју нетрпељивост да кажем по националној основи према припадницима друге несрпске националности?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли знате колико је он дуго задржан односно колико је дуго боравио на војно медицинској академији ако се сећате?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па мислим да је доста дуго био, чак сам га ја и обишао једанпут. Био сам у Београду па сам га обишао у болници чисто да видим како је шта је. А колико је био не знам, па има вероватно медицинска документација о томе колико је био.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А реците ми да ли је неко долазио код Вас да се жали на његово понашање?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Конкретно није нико долазио.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Овде се користи један термин бахато понашање па просто да нам то разјасните.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Конкретно мени није нико пријавио његово бахато понашање, мени да каже да не може да с њим влада или да не може над њим успоставља контролу или да он, да се управо тако понаша као што сте употребили тај израз, мени конкретно не, али онако слушајући, ослушкујући у граду причу, сви су имали неко своје мишљење о томе да је он био изузетно оно храбар и способан, жељан за борбу, за доказивање у контексту борбе против непријатеља. То да, тога је било и да су на то указивали. А сад то бахато понашање то подразумева неко понашање мимо борбених активности, о томе немам спознаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како немате, па јел сте рекли да сте чули од Стригића да су извршили нешто страшно, јел Вам то није био знак?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па јесте, тад је то рекао али то више није било није био више код мене у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте само до трећег нисте чули, а после јел сте чули после трећег да се нешто дешава са њим кад се вратио из ВМА јел се тад неко жалио на њега?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стригић се жалио.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, па шта се Стригић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да се Стригић жалио Вама?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па Ви питате мене да ли се неко жалио на Вукшића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се жалио Стригић. Ви кажете да није нико. Значи, јесте неко.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па то сам рекао да је Стригић се жалио. А ми сад причамо о Вукшићу мислим, ја сам схватио.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли се Стригић жалио на Вукшића?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Ја сам схватио да ме питате, нисам схватио питање. Да ли се Стригић жалио на Вукшића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли се неко уопште жалио на Вукшића то је било питање.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па то сам одговорио да мени није конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А онда поменете касније Стригића који кажете да се жалио да је увучен у нешто страшно. Зар то није жалба Вама да се не жали Вама.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па добро тај један. Али о њему сам већ рекао, мислим на неке још друге људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А други није нико. Изволите.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми да ли је Вама познато да ли је везано за убиство породице Чичак покренут поступак пред органима у то време који су били формиран, поступак. Да ли су привођена лица везано за ова убиства? Јел имате таква сазнања?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Није ми познато. Знам, чуо сам само да је извршен увиђај после неког времена доста је протекло времена да ли 20-30 дана, да је извршен увиђај и неку сам причу чуо од ја мислим од «Герилца» баш или «Маринца» сад немојте ме држати за реч да је испричао да је неки чобан нашао та тела тамо, да је видео хрпу врана и да је по томе пуцао. И тек кад је пришао ближе онда је видео угљенисана тела, већ црна. Знам чак и да се водила полемика као пуцао он, да је тај чобан причао пуцао на неке црнце. Значи таква су била већ тела да овај се није могло разликовати шта је угљенисано већ и потамнило.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли имате сазнања да ли је против Зорана Вукшића покренут неки поступак 91., 92, 95, 97?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Немам сазнања.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Хвала.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Осим ове оптужнице од Хрватске.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Хвала.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: На српској страни не знам да је било да је неко покренуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, сад сте видели.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Адвокат Павле Литричин. Господине Јарићу кад већ причамо о окривљеном Вукшићу након његовог повратка са ВМА да ли сте га виђали у станици?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па јесам, вероватно јесам.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: А да ли је он имао неку функцију у полицији тад?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, колико је мени познато не. Али његова функција, његову функцију може да одреди начелник. Није био у јединици.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли је био запослен у полицији рецимо? Да ли је био полицајац у том тренутку?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не знам то.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Мало пре сте рекли да по неким Вашим сазнањима приликом утовара породице Чичак у марицу да је поред возила стајао сад да ја не погрешим Душан Мађарац.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Душан Мађарац да.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Командант полицијске станице.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесте.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли можете онда да нам објасните откуд Вукшићу возилу и у тренутку утовара и касније у возилу.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не знам одакле и којим поводом и зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тренутак, да ми питање, што кажу не оде. Казали сте да је он долазио у полицијску станицу, да сте га виђали јел носио тада оружје?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесте. Сви су били наоружани, сви су имали оружје. Нико није никад био без оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел носио униформу?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био у маскирном оделу?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не сећам се тог детаља не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он није припадао никоме, ниједној јединици а био је у полицијској станици.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не знате, Вашој није припадао?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, више не од 3. септембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је престао да буде у Вашој јединици? Само тренутак, кад кажете да нисте имали никакву наредбу, ништа свако се окупљао како је хтео. Како је он престао да буде у Вашој јединици?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па јел неспособан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је неспособан?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па рањен у руку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он долази код Вас и шта онда?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Није он долазио код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазио је у ту јединицу, долазио је у полицијску станицу и шта је онда он сада ту у полицијској ништа?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Ма он се није ни опоравио, наша јединица је већ била расформирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не питање само.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Његов опоравак је трајао малтене претпостављам можда и годину дана. Његове ране су биле колико се ја сећам, лакат, раме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Верујте за ова сва убиства кажу да је пуцано левом руком.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Добро, ја сад нисам сигуран да ли је лева или десна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не улазим у то него Вас питам једну ствар. Он улази, долази ту је са Стригићем, вози ове што је хтео да постави бранилац, шта он ту ради?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не знам, то питајте Здјеларевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вас више није?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па није у јединици, ја немам надлежност за боравак у згради СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, како је престао да буде?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Престао је самим рањавањем. Није више способан, значи био је у болници, био је на ВМА, ја сам га обишао, питао сам га кад заврши рехабилитацију и остало да ли ће се вратити у јединицу, реко видеће не знам. Међутим, његов опоравак је трајао дуже него што је трајала јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, извините што сам Вас прекинуо.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Рекли сте малопре да Стригић није долазио на прозивање ако сам ја запамтио добро термин неколико дана након убиства породице Чичак.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли знате где је био у том периоду?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не знам али претпостављам да је био у Каранцу јер он је тамо живео. Тамо је имао породицу у Каранцу.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: А да ли знате где му је брат живео у том периоду? Пошто претпостављам да знате ради се о Мирку Стригићу.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да, да, Мирко Стригић. Он је радио годинама са мном у полицији. Мирко, ја мислим да је имао у Белом Манастиру стан негде на центру, мислим да је имао.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: А да ли Вам је познато да је у неком периоду живео у Сомбору?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Ко?

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Мирко Стригић.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па јесте, живео је и тамо. Чак и сад живи у Бездану кућу има.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Добро, али током дејстава да ли можете евентуално да временски прецизирате?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не могу. Не знам ни кад је живео ни где, тешко ми је, али вероватно је одселио породицу као и сви многи припадници из Белог Манастира су своју породицу склонили пре тих ратних активности тако да претпостављам да је и он своју породицу склонио у Сомбору негде.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: И само једну још ствар да разјаснимо. Рекли сте две мало рецимо контрадикторне ствари да сте у једном тренутку кључ од марице дали Слободану Стригићу и задужили га зато што је пре тога возио ко је како хтео и стигао.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Добро.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: А истовремено сте рекли да нисте сигурни да ли је, када је породица Чичак утоварена или увођена у марицу, да будем прецизнији, да ли је Стригић довезао марицу или је марицу неко довезао, односно да ли је већ била у дворишту. Па у светлу тога да ли можете да прецизирате да ли сте га кључем од марице задужили пре или након дешавања везаних за породицу Чичак?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Пуно раније.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Пуно раније?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Пуно раније, али не видим контрадикторност зато што је он возило остављао у СУП-у, у дворишту СУП-а, а кључ са собом носио.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Рекли сте да је ова јединица да кажем кратко постојала. Који је био разлог да се она расформира, нисам Вас разумела?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: То сам већ објаснио.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Који је разлог, нисам?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па не знам разлог, ја сам само изнео моје мишљење.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Кад сте ухапшени је ли тако?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Због тога што сте ухапшени?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не због тога, па добро, формално због тога што сам ухапшен и одстрањен, нисам више руководио, јединица је била и распуштена.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: А кажите ми на који начин је та јединица распуштена, је ли неким актом, јесте ли Ви добили неки папир?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Ништа.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да сте Ви разрешени, да постоји та јединица?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, само ми је начелник рекао да та јединица мора бити расформирана.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Хвала.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Кад сам га питао зашто није ми рекао. начелник Здјеларевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, имате ли питања? Изволите.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче ја ћу имати само два, три питања, с тим што ћемо задржати право да одбрана поставља или предложи наставак саслушања господина Јарића из једног простог разлога јер ми нисмо били припремљени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, договоримо се, да.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А претпостављам да сте имали неке хитне или посебне разлоге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисмо имали хитне разлоге, него смо добили њихове податке, позвали смо их а десило се.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ми нисмо стварно знали у распореду, мало би транскрипте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја, када сам дао да се напише нисам дао да се ви обавестите, било је кратко време.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Поставићу ја питања, па отом потом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причаћемо о томе, зато што Ви нисте нама доставили имена сведока које сте требали да предложите а.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И о том ћу Вам рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мораћемо јер не могу, имам три дана, лице седи у притвору, морамо што пре да завршимо ово, а никако да се појаве ти сведоци.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми господине Јарићу, да ли сте Ви на Фрушкој гори, Ви сте сами рекли да није проблем да говорите о томе, ту кад је та војна полиција Вас задржала 14, 15 дана колико сте рекли, јесу ли они Вас испитивали нешто '92.године?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па да, испитивали су шта се све догађа на подручју општине.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Реците ми сад следеће, у каквим сте Ви односима са господином Бертићем?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па тако, на здраво-здрави, што би реко неко.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кад сте се последњи пут, ајде да кажемо поздравили, видели и тако?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па нисам га дуго видео, годинама, он је одселио у Нови Сад.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми за ваше односе се могу рећи да су добри или не кажу нису у завади али да нису некакви пријатељски односи?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па нису ни пријатељски а ни непријатељски, онако неутрални.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми када је Бертић отишао из ваше јединице?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не знам.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Под којим околностима?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Једноставно је напустио, није желео више да припада њој.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, а реците ми где је отишао под које формације, јел Вам то познато?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па мислим да је он формирао неку јединицу и да је имао једно одељење и да је приступио територијалној одбрани, али то не знам кад је то било.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то било при војсци тада је тамо још била ЈНА или ТО? Да ли је та јединица.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Та његова?

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање да ли је припадала територијалној одбрани или је припадала војсци?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не знам.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, да ли војсци, ТО и војска то је заједно.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Мислим да је територијално.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То је заједно било него да ли је та јединица припадала и даље МУП-у па је нека била јединица при МУП-у или је та јединица у којој је он био била под командом ТО и ЈНА?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: То не знам, нисам га никад питао при коме је, али дозвољавам могућност да је можда и био при МУП-у, не знам, све је могуће.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сад што Вас питам ово, то је и моје последње питање господине Јарићу, председник већа, тужилаштво, колегица, питали су Вас за нека догађања при рецимо тој акцији

Козарац, за нека убиства и тако даље и Ви сте ту рекли да више-мање осим овог догађаја шта вам је Стригић причао не знате и да сте нешто накнадно чули. Интересантно ми је да Ви свог војника спомињете у контексту јединог догађај ког се Ви сећате у Козарцу, да је то нека жена била рањена и да то баш Бертић али ето како сте рекли налетела је случајно. Како баш само тога да сте се сетили?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Ја, ја нисам рекао да ја то знам, него да сам то чуо, ту причу.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А да ли се сећате од кога сте чули?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, како ћу се сетит сад после 20 година ко ми је шта рекао.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ништа господине Јарићу, ја ћу евентуално касније имати још питања ако суд одлучи да Вас поново позове на наш предлог. Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сваког сведока можемо позвати, али морате рећи. Добро, то ћемо видети, знам да овог пута нисмо Вас обавестили па ако хоћете касније.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, јер имамо из транскрипата, можда је тужилаштво раније знало дан, два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, није ни тужилаштво, ово је дошло зато што смо ми имали тај да кажемо празан ход тренутно јер нико од адвоката није доставио имена сведока. Овде имамо лице које се налази у притвору, већ три пута сам вас замолио да ми доставите имена сведока ако имате, одбрана, ако нема ја немам ништа против ми ћемо завршити са испитивањем сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Председниче већа ја нећу Вам ту сад пред сведоком, ми имамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ми имамо проблем са сведоцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо после.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Има људи из Хрватске који се боје овде да дођу да кажу истину да не би имали тамо проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо да сутра решимо то питање, али само седите сад ако немате више. Окривљени јел имате питања?

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па ето немојте ме онда то питати. Ја немам више питања, а о доказима ћу Вам се изјаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Окр.ЗОРАН ВУКШИЋ: Молио бих други пут ако можете да нас обавестите да се могу и физички и психички спремити јер сад нисам био спреман за овога сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема проблема, обавестићемо Вас следећи пут. Изволите.

Окр.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ово сад сам на неки начин под притиском па не знам одакле бих почео а поставио бих овде питање господину Јарићу пошто цело време мене сврставате на неки начин у неки прљави кош, нон стоп спомињете ту неку специјалну јединицу која уопште није постојала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тренутак. Не спомињем ја, тако стоји у оптужници.

Окр.ЗОРАН ВУКШИЋ: Али Ви цело време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако стоји написано да је то јединица специјална.

Окр.ЗОРАН ВУКШИЋ: Кад сте Ви били у специјалној јединици?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако пише она каже јел смо прешли после.

Окр.ЗОРАН ВУКШИЋ: Сви овде говоре да ја нисам био у тој специјалној јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били у некој јединици.

Окр.ЗОРАН ВУКШИЋ: Само сам се водио до рањавања, после рањавања ја више нисам био, као сваки грађанин који може доћи овде кад је суђење тако и онда се у оно поготово време могло доћи у СУП питати за некога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро поставите питања, прво питања, ајде ако имате питања, ако не.

Окр.ЗОРАН ВУКШИЋ: Питање бих поставио спомиње се бојали се Вукшића, Жутога, ово, оно, брада, чуда и лево-десно, ови што су на слободи да ли од њих знате за једнога да ли је у оно време могао имати пиштољ, оружје и ко је све могао имати на дозволу оружје као што сам ја на пример од тог «Смит Весона» који се спомиње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вукшићу мислите пре рата ко је имао оружје, пре почетка ратних сукоба, јел то питање?

Окр.ЗОРАН ВУКШИЋ: Сасвим нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то, онда поставите питања јер то нема везе са овим догађаје.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Па то га и питам да ли од ових окривљених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они пре рата имали оружје, да ли су дужили оружје?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли су имали пиштољ?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Мислите на ове остале оптужене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, саокривљене.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Ја колико знам не, колико ми је познато, не знам за Хрњака.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: А знате пиштољ који сам ја имао колико је у Барањи људи имало?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па врло мало.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: На руке се могло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте «Смит Весон» овај колт?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да, или колт ко је имао.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: «Смит Весон».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тај колт када је био у вашој јединици, носио и тада, то Вас ја сада питам?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја сам га носио, господине судија, и пре рата.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Мислим да је.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Јер посао који сам радио данас обезбеђење, само да вам нешто објасним, немам често прилику да овде причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вукшићу само тренутак, не занима мене шта сте Ви радили пре рата, овде је оптужница врло јасно ограничена.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Ма јасно је мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од августа до.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Али ја желим, јер немам често прилике да и вама објасним, данас обезбеђење под пуном ратном опремом не може на 100 метара да превезе 1000 евра, у оно време господа која су овде у Белом Манастиру и он који је био полицајац и остали, знате како се носило, СДК – служба платног промета је била 300 метара од лепотице зграде, поште, где сам радио и узмем цак са још једним лице које ради из поште, који сам ја добио дозволу за ношење оружја и у цаку кроз центар града сам носио паре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам све то верујем, то нема никаквих проблема, али овде се расправља сасвим нека друга питања, не расправља се Ваше ношење оружја.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: И вероватно по томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћете ако желите да изнесете још одбрану, ја немам ништа против то да изнесете касније када будемо се договорили за дан, али сада њему поставите питање када је сведок ту.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Ево пример, јер не могу одмах тако брзо да се снађем јер збуњен сам сав од првог дана како сам овде сам изгубљен због појединих особа, Козарац сте овако површински познавали.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па да.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Можете овде пред судом да кажете да ли је било тамо полицајаца активних пре рата који су били на врху, истраживали?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесте.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Моје мишљење је било, а верујем и појединих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви мишљење, пустите Ви мишљење, само питање, њему питање.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли су од тих полицајаца неких били екстрими који су били у селу Козарац.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који полицајци?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Па например Жупанић, па.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не Жупанић је из Чеминца.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Из Чеминца, не знам одакле је.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Онај жути мали дебели је био.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Не знам ја.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Мислим да је Кељменац Стјефан био.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Не знам ни ја како се зове.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Има, углавном било је три, четири полицајца из тог села који су били припадници ЗНГ-и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу они то време били у селу, је ли знате, јесте имали информације?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, немамо информације не знамо шта се догађа иза непријатељске линије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То село Козарац је било иза непријатељске линије, није било у оквиру?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да, да, тада тог момента није било под нашим надзором, то је тек било прва фаза освајања подручја, то је било непријатељско село. Ми још нисмо имали контролу над целим територијом општине.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Рекли сте да је било два само теренска возила у СУП-у?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па мислим да је било два, можда је било још неко.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: И била је та једна «марица» коју је та јединица возила?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била једна «марица», поставите питње, Ви дајете констатације.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли је била једна или више?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па тешко ми је сада сетити се колики је био возни парк.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Је ли била то бијела или плава?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Ми ако нисмо имали довољно возног парка за одређену активност, да је начелник рекао мора отићи 50 људи негде на пробој прве борбене линије, ако ја немам довољно возила онда смо узимали возила из састава СУП-а, значи то није било стриктно сада намењено ово је сад твоје и само ти можеш са овим располагати. Рекао сам вам да је то општи хаос и анархија и да је ту могао свако да вози када ко хоће и колико ко хоће.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Када је био напад у селу Козарац, већ је било са стране избеглица досељених?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да, да.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Само Бели Манастир напад на Козарац није вршио?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, не.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Било је то иза?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Садејство било и Територијалне одбране.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: И из Каранца, Кнежевих Винограда колико се ја сећам?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Кнежеви Виногради, Козарац, Јардо, Болман, Јагодњак, Бели Манастир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је питање, да ли су те јединице биле са вама то је питање?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Зато што су те јединице поједини још остали после нас, а неки су већ прије нас ушли у то село, па се набацује на ту јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је питање, Ви дајете констатације, кажете није тачно то, то су све Ваше примедбе на ово.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да није само наша та као јединица из СУП-а, а то је као резервни састав у то време био и ово да нисам био од 03.09. и сад нема ту да поставим шта питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, рекао је да није.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите Стригићу.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Господине Јарићу, Слободан Стригић осумњичен за ратне злочине. Хтео би једно питање да Вам поставим, да ли сте Ви рањени?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесам.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Где сте рањени?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: На телу или на ком подручју?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: На којем подручју?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: На подручју прве борбене линије код Осијека.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да ли имате пензију због тога од ове државе Србије?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Немам.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Немате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве то везе има са самим кривичним делом.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па знате како господине председниче, право да вам кажем ја имам једну примедбу или једно жаљење на разумевање овога суда на ваш, не конкретно на Ваш рад, на Вас лично немам никакву примедбу него на суд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, не то је примедба, а је ли имате питања?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Питао сам да ли је рањен, човек је одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте шта је.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Имам једну примедбу на рад овога суда јер мислим да како да вам сликовито објасним када би ја једном малом детету покушао објаснити како се да извините прави дете, то ме дете пажљиво гледа и слуша не разуме ме, када нарасте онда схвати шта сам ја причао, а тако да је тужилаштво било на лицу месту у Барањи и Белом Манастиру, потпуно би разумело ситуацију о чему се тамо радило, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте нам објашњавали.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Како да вам кажем, док смо ми ратовали ви сте завршавали правне факултете и ништа не разумијете, или трећу ствар имали сте овде да извинете Легију у Београду који је харао 10 година и тотално расуло у држави и не можете направити реда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, молим Вас.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: А сад питате мене како сам ја возио «марицу» без налога или са налогом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стригићу, Стригићу.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Пет пута су ме возили у болницу одавде и нико није писао радни налог 2011. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стригићу не ради се овде о мени и Вама, овде се ради о кривчном делу.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ради се о тужилаштву што ме сврстава у кош са људима са којима ја немам никакве везе и сву љагу и срамоту сам доживео за 20 месеци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стригићу, Стригићу.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Моје дете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли можете да сачекате?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Морам да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Моје дете живи међу Мађарима и Хрватима који се са њом спрдају и кажу хоће да иде на правни факултет да брани тату као ратног злочинца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете сести.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Имам примедбу на више како да кажем на тај безобразлук и понижавање и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само седите, имате питања сада? Је ли имате Ви питања Бертићу? Изволите. Немате. Хрњак нема. Само још једно прво да Вам поставимо питање, јесу ваше јединице добијале плату?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Тада у то време не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када су, јесте имали нека примања, од чега су они живели?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Имали смо касније негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Већ након неких 4-5 година, када смо били под Територијалном одбраном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питамо вас за август.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: У СУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте били у августу када сте организовали борбену јединицу, да не кажемо специјалну, ево борбену ћемо рећи.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па лепо је то кад то тако кажете јер специјална је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви је зовете борбена, специјална, није битно, јел та јединица добијала новац, је ли било плате, је ли било нечега, јесте се водили негде, је ли вам се писао стаж?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не, стаж не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па јесте, јесте, стаж ми је уписан до 15.01.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли њима уписан стаж који су били у јединици?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Мени јесте, али не знам да ли је њима. Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стригићу Ви рекосте чули сте шта је изјавио сведок, да сте Ви њему саопштили, Ви нама не рекосте да сте њему рекли за догађај?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја се извињавам, ја сам рекао то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То на претресу?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја сам у излагању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази нисте, после сте можда.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Ја сам то рекао и у истрази и вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, оставићемо могућност, имате нешто да додате?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само интересује ме колико је дана Зоран Вукшић био припадник те борбене јединице чији сте Ви командант?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па ето од формирања рецимо 23-4. не знам сад тачно датум, вероватно има негде евидентирано, августа до 03. септембра.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи тих неких 10 дана?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па у врх главе 10 дана.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, е сада ми реците овај напад на тај Козарац, ту ми је мало остало нејасно, је ли то био напад или акција чишћења села, кажете не учествује нико?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Напад, напад, не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Од ових, артиљерије нема?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: То је био напад, ослобађање територија, јер тај териториј није био под контролом наших снага. Наше је само било Бели Манастир ослобођен и онда је изграђивано у команди негде на врху,

договарано како ће тећи даље напад за ослобађање свих преосталих подручја.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи напад је био, реците ми ко учествује од стране ове друге, сем вас у тој акцији?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па то сам рекао већ, припадници Територијалне одбране, из Територијалне одбране, из војске је вероватно неко био.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Које, које? Које јединице су то, Територијална одбрана чега Белог Манастира?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Општине Бели Манастир.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И која јединица војна?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па припадници из Белог Манастира.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А која јединица војна?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Не знам то ко је био из војске ја не могу да знам, нисам ја имао контролу над целим, ако имате хиљаду људи околу ја не знам ко је на оном крају.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, Ви сте имали команду од 20-30 људи, је ли тако?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па отприлике, можда.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли Ви указали припадницима Ваше јединице како да се понашају када дођу у контакт са цивилима?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта сте им рекли?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Сваки пут када их постројим и кренем са њима у неку акцију било шта, ја им укажем обавезе на Женевске конвенције.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Сваки пут?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Увек сам им то говорио у старту, у почетку, после су ми већ и рекли «аде већ си досадан са тим».

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли проверавали да ли поштују Женевске конвенције?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: По ономе што сам имао сазнања поштовали су.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали трошкове данашњег доласка?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Па не тражим ја трошкове, ја сам се изјаснио овој другарици што ме довела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо дужни да Вас питамо то. Биће могућност да Вас позовемо још једном.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Ја сам ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако буде потребе ми ћемо Вас позвати, знамо Вашу адресу. Хвала Вам што сте дошли.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Ја сам дао овима број телефона да ме позве да не морате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овако само.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Могу ли да поздравим, јесам ја слободан да изађем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободни сте, али не можете да поздрављате овде. Изађите само.

Сведок МИЛАН ЈАРИЋ: Пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пријатно. Они су сви на слободи сем, једино ако желите да се са Вукшићем поздравите, он је у притвору. Ево можете поздравите се. Ето видели сте, ови остали су на слободи, њих можете да видите и када будете изашли, да не би се задржавали.

Сутра ћемо ако немате ништа против читати писмене доказе зато што немамо више сведока, а договорићемо се и о предлозима одбране, адвоката Иване Томовић која је предложила саслушање већег броја сведока. Што се тиче, је ли има неко да предложи још нешто за сутра? Нема. Значи онда ћемо наставити сутра.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче па ми смо добили обавест и звали смо, ми смо само за данас добили да ће бити суђење, јесмо уписали прошли пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И онда смо звали, каже нема суђења биће само тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како нисте добили.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мислим нама везе ми ћемо доћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, па имате три дана сте добили, како нисте.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па јесте, али нисмо сада у овом последњем где је уписано само за 12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За 12. је писало само саслушање сведока, али за 13. дани су остали, значи 13. ће бити читање писмених доказа. Ту не треба никаква сагласност да се писмени докази.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли може неко да мења, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате замену можда?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми за 14.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо 14. ништа.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То онда отпада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То отпада зато што је тога дана требало да се саслушају сведоци које сте требали да ми доставите, зато ћемо се сутра договорити које сведоке у које време. Сутра ћемо све изнети да не би данас продужавали.

Завршено у 17,31.

Наставак за 13.09.2011. године у 14,30 часова.

Записничар

Председник већа-судија